

DIE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

HUISVLIJT

Broadway, het hart van New York, staat bekend als het schitterendst verlichte plekje van den aardbodem. Reeksen van theaters, restaurants, hotels en nachtclubs rijen zich aaneen in dit centrum van New York's nachtleven. Op onze foto ziet u Broadway van Times Square, bij de 42ste straat.

WERELD- STEDEN

De Big Ben, de bekende kloktoeren van het Londense parlamentsgebouw, in haar hel verlichte omgeving.

Nacht aan den Donau voor het indrukwekkende parlamentsgebouw van Budapest.

De Champs Elysees. De indrukwekkend breede Parijsche avenue, onder feestelijke verlichting.

Een betooverend effect maken de ontelbare verlichte vensters der wolkenkrabbers' rondom Chicago-River in Chicago.

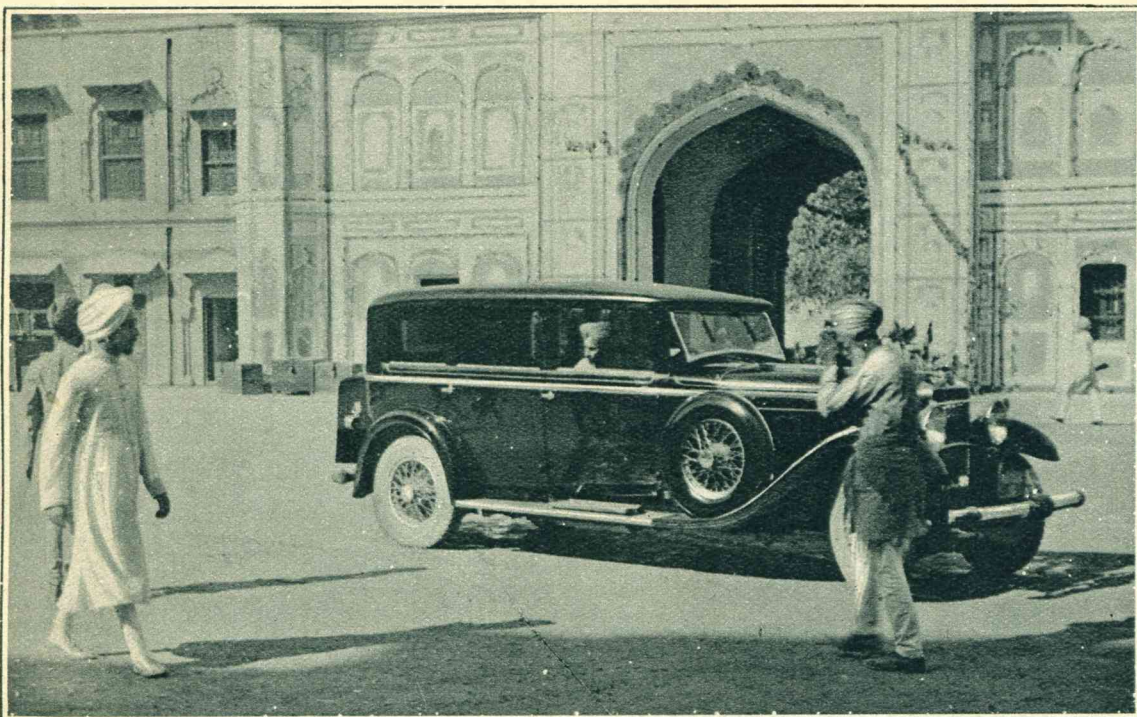

Het bekende Haus Vaterland aan den Potsdamer Platz te Berlijn, waar zich aan de uitgebreide en veelzijdige restauratiegelegenheden het bekende bioscooptheater rijt.

**BIJ
NACHT**

Een Indisch

Een auto behorende tot het vrouwenpaleis van den Maharadja. De donkere ruiten beletten het inkijken van nieuwsgierigen. De dienaar rechts, groet, zonder te weten wie hij groet.

Bekend is, hoe aan de voormalige Oostenrijksche en Spaansche vorstenhoven de etiquette vaak een ondraaglijk juk was, waaronder te leven niet altijd mogelijk bleek.

Maar dit dwangbuis van verouderde voorschriften en doode gebruiken zal den dragers nog een gemakkelijke jas hebben geleken indien zij zich hadden moeten voegen naar de eischen, welke door eeuwenoude staatkundige traditie en door den Hindoe-godsdienst worden gesteld aan de Britsch-Indische vorsten en hun omgeving.

De westerling is spoedig geneigd in deze eischen slechts verouderde dwangmiddelen te zien, maar een nauwkeuriger studie zal hem leeren, dat het opvolgen van de strenge hofwetten en het leiden van een geïsoleerd vorstenleven in het Oosten pleegt voort te komen uit hoog plichtsgevoel.

Tot de grootste plechtigheden, welke aan een Indisch vorstenhof kunnen voorkomen, moet natuurlijk het huwelijk van den troonopvolger worden gerekend.

En de Westersche pracht, welke bij soortgelijke gelegenheden ten toon wordt gespreid, kan men niet anders dan een zwakken afglans heeten van den feërieken luister en kostbare statie waarmede een Oostersch potentaat zijn trouwdag viert.

Trouwdag is eigenlijk het juiste woord niet — want de plechtigheden duren verschillende dagen achtereen. De bijzonder interessante fotoserie,

Ook verkeersagenten om den stroom van bezoekers te regelen ontbraken niet.

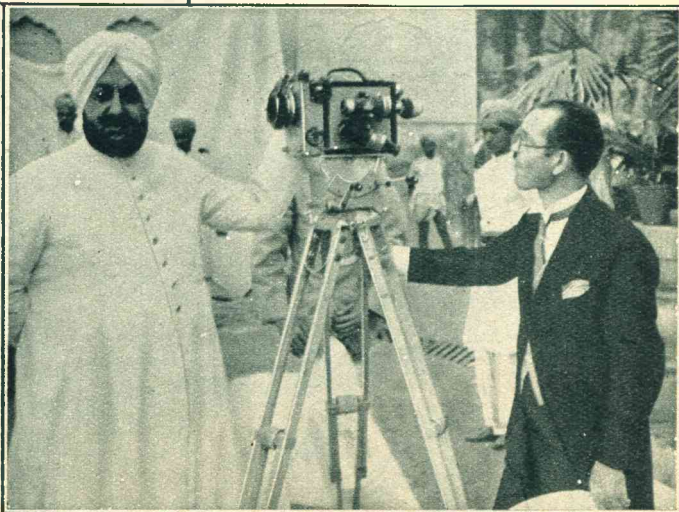

conferentie, welke, naar men zich herinneren zal, een belangrijke taak vervulde in de onafhankelijkheidsbeweging, welke in Indië onder Ghandi's bevelheberschap wordt gestreden.

Bij de groote ceremoniën mogen slechts, behalve de priesters, die de leiding hebben bij de trouwplechtigheden, de Maharadja en zijn oudste zoon tegenwoordig zijn — de a.s. bruidegom is van de deelname aan vele plechtigheden buitengesloten. Tijdens de dagen en nachten waarop de voornaamste gedeelten van het ritueel worden voltrokken behorende de ministers, officieren en hogere ambtenaren in galakleeding aanwezig

welke wij van de week op deze pagina's brengen, betreft het huwelijk van een dochter van den Maharadja van Patiala met den toekomstigen heerscher van Patna. De vader van de bruid is een der machtigste en invloedrijkste Indische vorsten; hij is voorzitter van de Indische Vorsten-

De Maharadja van Patiala met zijn hofphotograaf den Duitscher Pauli.

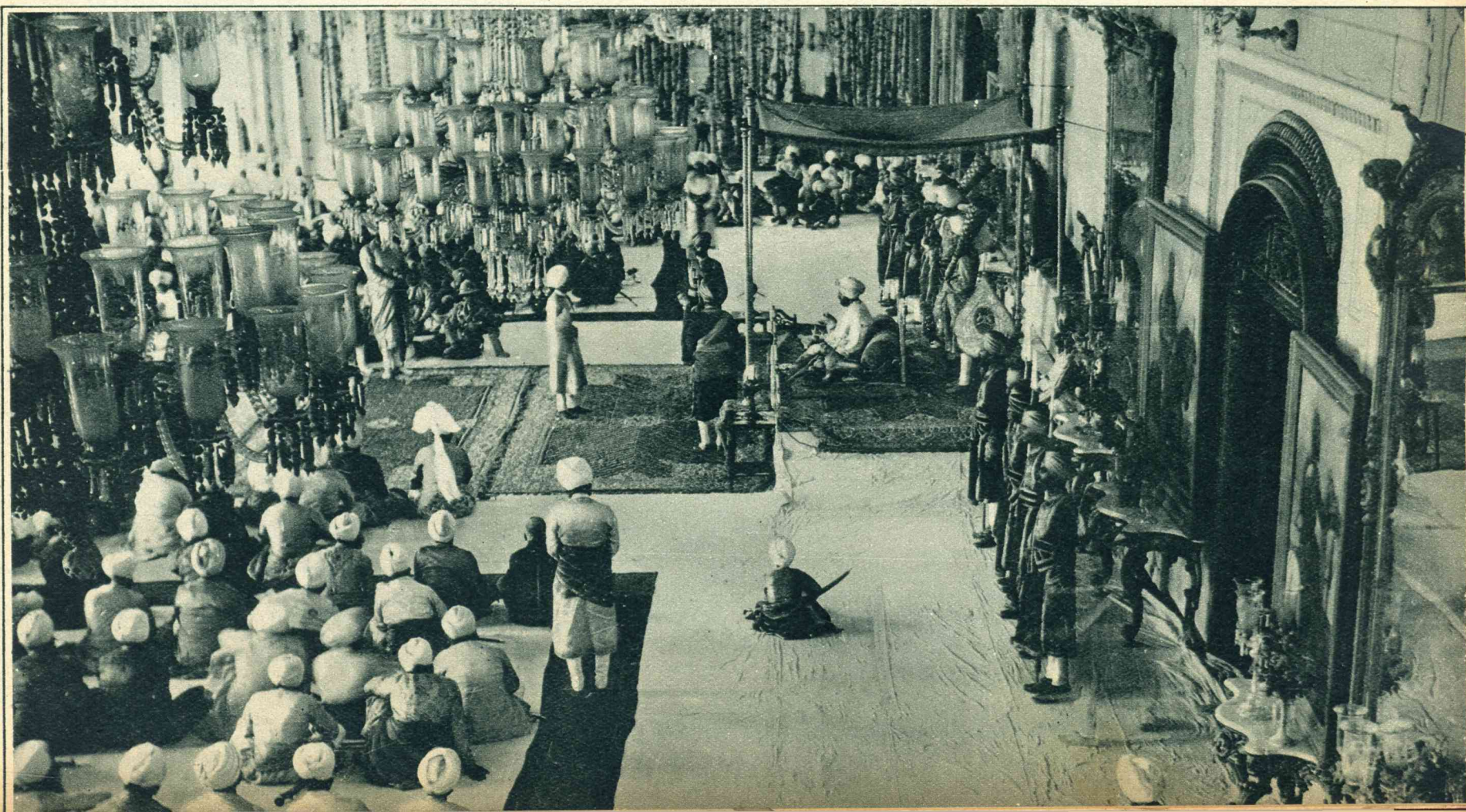
Een orkest, dat tot taak heeft de gasten wat op te vroolijken, hetgeen bij de enorme hitte niet gemakkelijk zal zijn.

Vorstenhuwelijk

Een groep deelnemers aan eender feestmaaltijden. Deze mannen behoren tot de „Radsch putten”, 'n adellijke kaste, waartoe alleen zij behoren wier stamboom minstens 2000 jaar oud is.

De „Durbar”, een plechtigheid waarbij de hoge ambtenaren den Maharadja hun gelukwenschen, in versvorm, aanbieden.

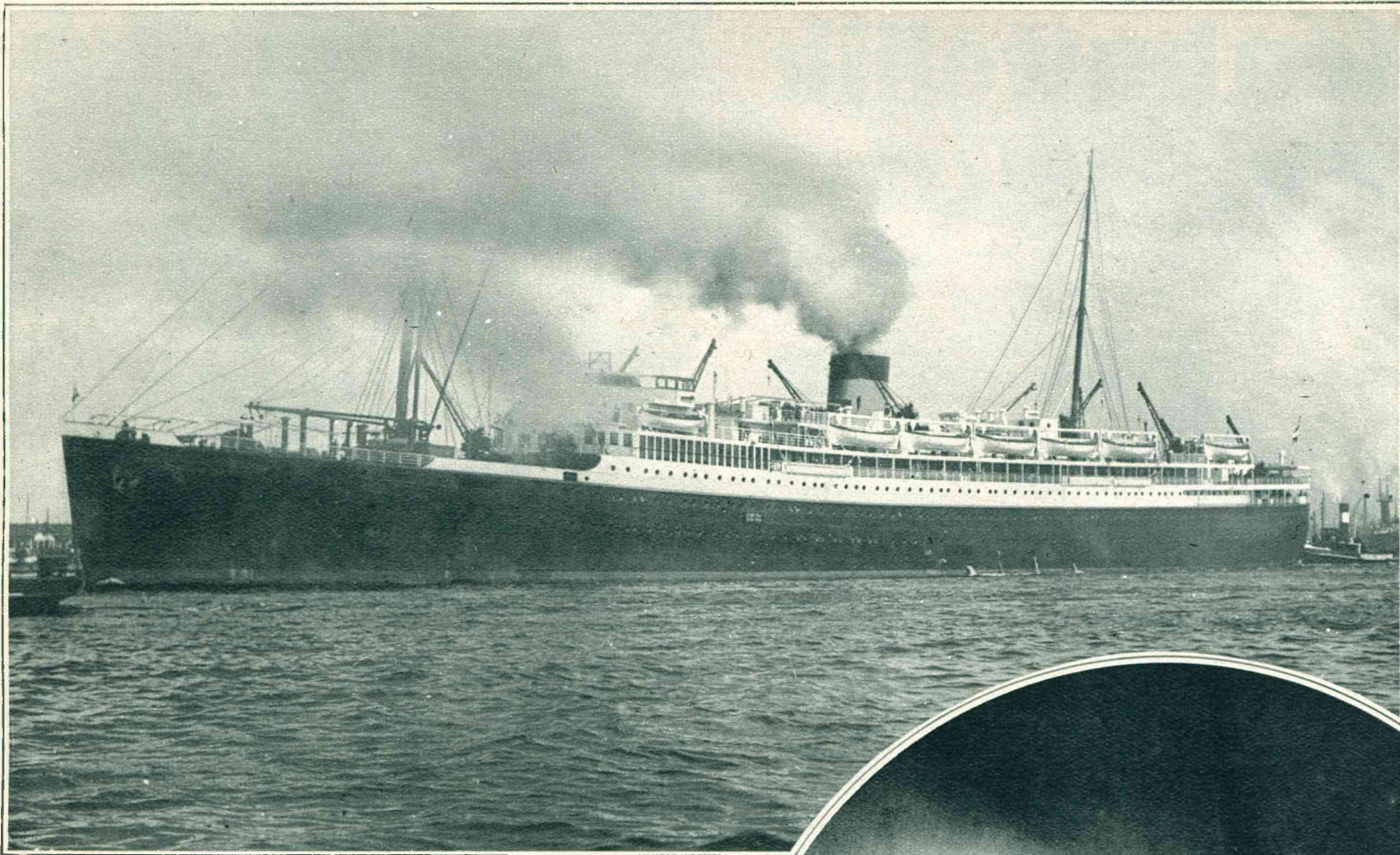

De Kalitempel van Patiala. De opperpriester (die den lippsleutel van het heiligdom op zijn lijf heeft hangen) voor 't afgodsbeeld, dat dienst doet bij de trouwceremoniën

te zijn, d.w.z. zij moeten, terwijl de priesters in de vrouwenvertrekken de godsdienstige plechtigheden verrichtten, dag en nacht wachten, in de tuinen of in de voorhoven, al naar gelang hun rang dit voorschrijft. Zij hebben geen andere afleiding dan de maaltijden, tijdens welke een zeer strenge hofetiquette heerscht, enkele voorstellingen door de staatsdansen- en nu en dan een optocht.

Eigenaardig was het, dat bij het voltrekken van de ceremoniën wel aan een filmopereur was toegestaan opnamen te maken, terwijl ook de fotografen alle medewerking ondervonden. Deze menschen hadden het vrij wat gemakkelijker dan tal van de hoogst geplaatsten in het vorstendom, die in voortdurenden angst moesten leven door een ongewilde over- treding van een of ander voorschrift zich het misnoegen van den Maharadja op den hals te halen.

Overigens kan men op de foto's zien dat de machtigste heerscher er nogal gemoedelijk uitziet.

De Pieter Corneliszoon Hooft in haar glorie-dagen, gereed voor de afvaart naar Insulinde.

Toen het vuur met geen mogelijkheid meer te stuiten bleek en het helende schip gevaar voor de omgeving ging opleveren, werd het van de terreinen der Maatschappij Nederland verhaald naar de Kompasboeien in de richting van Schellingwoude

DE BRAND

VAN DE P. C. HOOFT

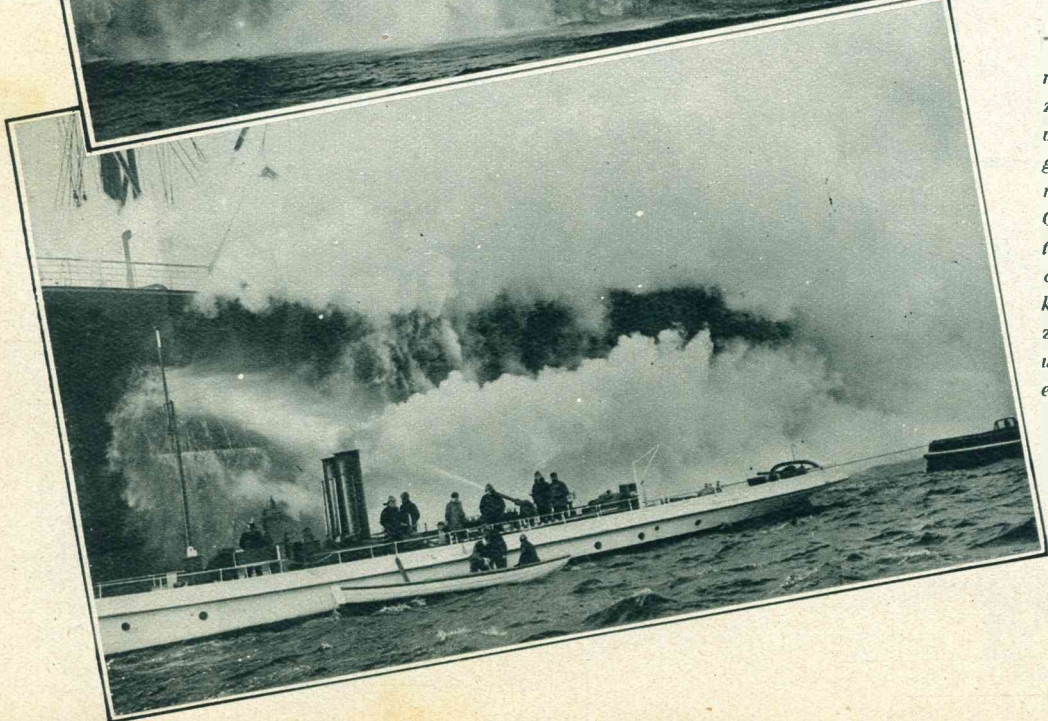
Zoo gloeiend was de scheepsromp, dat onmiddellijk het ertegen gespoten water in groote wolken verdampte.

Een catastrofe, zoo groot als nooit eerder onze Nederlandsche koopvaardijvloot trof, heeft haar Zondagnacht beroofd van een harer grootste en prachtigste mailschepen. Werd kort na middernacht het eerste vuur gemeld — om nauwelijks twee uur was het lot van dit trotsche zeekasteel bezegeld, zoodat toen bleek, dat geen redding meer mogelijk was, het schip verhaald werd van de Sumatrakade, waar het voor de emplacements der Maatschappij Nederland gemeerd lag, naar de Kompasboeien, verder het IJ op in de richting Schellingwoude, waar het zonder gevaar voor de omgeving rustig kon liggen leegbranden. Om het cyaangas, waarmee het schip ontsmet was, te laten wegtrekken, waren ten tijde van den brand alle schotten en deuren in heel het schip geopend, waardoor zulk een trekking heerschte, dat het vuur op geen fataler oogenblik had kunnen uitbreken. Met geweld trok de luchtstroom het vuur door alle gangen en zalen, tot de duizend ton groote olievoorraad bereikt werd, die den vlammen uren lang gretig verzwoegen voedsel leverde. De honderden meters wijde vlammen- en wolkenzee heeft duizenden toeschouwers geheel den nacht en den volgenden dag een gruwelijk en indrukwekkend schouwspel geleverd — nu rest er van een onzer grootste, rijkste en smaakvolst ingerichte mailstoomers nog slechts het vervongen, gescheurde en geblakerde karkas, geheel leeggeteerd en onttakeld: de zielige ruïne van Nederlandschen zeemanstrots.

De drijvende brandspuit Jason met het „waterkanon“ geleeke een stuk speelgoed tegenover deze onmetelijke hel.

(Zie ook onze foto's op blz. 1134)

Wat U zoekt is de echte "4711"
 — het geschenk dat iedereen gelukkig maakt. Op deze edele Eau de Cologne valt de keus, want zij is de uitgave, die men zich getroost, ten volle waard. Haar levendige frisheid en verkwikkende geur zijn ongeëvenaard.
Verlaagde prijzen: Origineele kropflesschen f 1.20, f 2.10, f 3.10. Moderne, platte flesschen f 1.—, f 1.75, f 2.50. Zakflacons f 0.30, f 0.60, enz.

4711 Eau de Cologne

"4711" Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 ct.

ABONNEERT U OP DIT BLAD

Adem door uw neus..!

daarvoor is hij eigenlijk ook bestemd. Uw neus heeft tot taak de te koude, te droge, of met stof en bacteriën verontreinigde lucht te verwarmen, te bevochtigen en te reinigen.

Want, komt de lucht koud, droog en ongezuiverd in de keelholte, het strottenhoofd en de luchtkanalen, dan geeft dat gemakkelijk aanleiding tot kouvatzen, keelontsteking, of nog erger: bronchitis of longontsteking.

In de eerste plaats moet U dus door den neus ademen en in de tweede plaats Wybert gebruiken. Wybert-Tabletten bevorderen de speekselafscheiding en bedekken de luchtwegen met een verfrisschend, verzachtend en beschermend laagje. Ze zijn uit de allerfijnste natuurproducten vervaardigd en worden door de gevoeligste maag zonder bezwaar verdragen. Bovendien smaken ze uitstekend!

Alléén in orig. doozen à 25, 45 en 65 cts.

Vóór het scheren

en wel even vóór het inzeepen (een paar minuten)

NIVEA
 of **NIVEA-OLIE**

goed in de huid inwrijven. Neem niet te veel, want dat zou het schuimen tegen gaan. De huid wordt soepel, de baard zacht, het mes snijdt beter en het scheren gaat gemakkelijker; U zult niet meer te lijden hebben van een roode, opengehaalde huid.

U kunt zich ook 's avonds vóór het naar bed gaan inwrijven; de uitwerking blijft gelijk.

Nivea in doozen en tuben van 20-90 cts.

Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cts.

Gratis

U gelieve mij franco en gratis 1 monster NIVEA en NIVEA-OLIE te zenden

(duidelijk naam en adres vermelden)

Alleen **NIVEA** en **NIVEA-OLIE** bevatten het de huid verzorgende Eucerit

Nieuwe romans zóó goedkoop Nooit eerder vertoond

GENAAID:

1. Het Graf in de Woestijn
2. Het Eiland zonder Geheimen
3. Het Donkere Huis
4. In de Schaduw der Guillotine
5. Mannen van Staal
6. Het Drama in den Vuur-toren
7. Schandaal te Hunterstone
8. De Wreker
9. Asschepoester's Prins
10. Geesten en Spoken in Penruddock
11. S. O. S.
12. Valga's Vertrouwen
13. Hertog of tuinman
14. Het meisje buiten de Muren
15. Gij zult niet doodslaan
16. De Erfgename van den Graaf

17. Belinda kiest haar man
18. Althea's huwelijk
19. Een jaar van haar Leven
20. De Kasteelvrouw
21. Het Huis aan den Overkant
22. Het Masker der Liefde
23. In Stille Getrouwd
24. Sylvia vervangt de Vorstin
25. De Hebzucht van Mr. Carton
26. Het Fortuin van Angela Brent
27. Een Meisje uit Duizenden
28. Lady Juliet's Wraak

GEBONDEN:

51. Door den Nevel heen
52. Om Harentwil
53. Droomendochter
54. De Verdwenen Robijn
55. Rosemary Carew
56. De Macht van zijn Geld
57. Het Heilzame Vergift
58. De Secretaris van den Uitvinder
59. De Schoone Getuige
60. Diamantenjacht
61. Verworven Geluk
62. Meisje uit Montana
63. Het Arme Onderwijzeresje
64. Het Graf in de Woestijn
65. Het Eiland zonder Geheimen
66. Een Ontmoeting onder Zee
67. De Vreemde Boodschap
68. Het Donkere Huis
69. In de Schaduw der Guillotine
70. Simoon Hex' Ondergang
71. Het Drama in den Vuur-toren
72. Schandaal te Hunterstone
73. De Wreker
74. Asschepoester's Prins
75. Voortvluchtig
76. Geesten en Spoken in Penruddock
77. S.O.S.
78. Gekocht en Betaald
79. Valga's Vertrouwen
80. Gij zult niet doodslaan
81. De Erfgename van den Graaf
82. Belinda kiest haar man
83. Althea's Huwelijk
84. Een Jaar van haar Leven
85. De Kasteelvrouw
86. Het Huis aan den Overkant
87. Het Masker der Liefde
88. In Stille Getrouwd
89. Sylvia vervangt de Vorstin
90. De Hebzucht van Mr. Carton
91. Het Fortuin van Angela Brent
92. Een Meisje uit Duizenden
93. Lady Juliet's Wraak

**Haast U!
Kies uit!
20 en 30 p.c.
goedkoop!**

Ruimte moet er zijn, ruimte en nog eens ruimte! Om de allernieuwste premieromans te bergen, die voor abonne's, voor U, in druk zijn.

Daarom kunt U... U als lezer of abonné alleen, uit de restanten onzer in de laatste jaren verschenen premieromans tegen sterk verlaagde prijzen nu een keuze doen... Er zijn er vast en zeker bij, die U nog niet gelezen hebt.

Al deze boeken zijn onbeschadigd, nieuw, alsof ze zóó van de pers kwamen. Uren, dagen, weken van gezonde afleiding, spanning en meelevens liggen voor U, bijna te geef!

Kijk de lijst eens door... en streep aan wat U nog niet kent.

Al deze boeken, bij publicatie 17½ cent per stuk, bieden wij nu aan:

- a. in pakketten van 5 stuks met 20% korting dus voor 70 cent (in plaats van 87½ cent);
- b. in pakketten van 10 stuks met ruim 30% korting dus voor f 1.20 (in plaats van f 1.75) afgehaald aan één onzer Agentschappen.

Indien toezending per post verlangd wordt, worden deze prijzen resp. 20 en 30 cent hoger.

Betaling per postwissel of giro No. 5970.

Is dat geen koopje... boeken voor 14 of 12 cent! Nooit eerder vertoond!

Haast U... er zijn duizenden kapers op de kust! En wilt U ze gebonden hebben — voor St. Nicolaas-cadeaux of Kerstmis — ook dan kunt U kiezen 5 voor f 2.50 of 10 voor f 4.50.

Geef onderstaand formulier ingevuld aan den bezorger van ons blad, aan onzen agent of zendt het in gefrankeerde enveloppe (1½ cent) aan onze administratie.

Streep, wanneer U een pakket van 5 stuks wenscht, 8 nummers aan, wanneer U 10 wenscht 15 boeken aan!

Ondergeteekende

Adres

verzoekt te zenden per agent of per post een pakket van

- a. 5 ingenaaide romans voor 70 cent;
- b. 10 ingenaaide romans voor f 1.20;
- c. 5 ingebonden romans voor f 2.50;
- d. 10 ingebonden romans voor f 4.50.

S.v.p. doorhalen wat niet verlangd wordt.

Nrs.

Titels niet opgeven, nummers is voldoende.

Novembermorgen.

IN VERLEIDING

door

BARONES ORCZY

Het kan me niets schelen wat je bedoelt. Ik ben niet van plan al deze onaangename dingen op te rakelen door tegen Roger over jou en Jim te spreken."

Edith zag wel in, dat verder praten geen doel had. Met een ruk stond ze op, trok haar mantel aan, greep haar handschoenen en haar taschje.

"Het spijt me, dat ik je lastig gevallen heb, Marion," zei ze koel. „Ik beloof je, dat ik het niet weer zal doen."

Ze liep met veerkrachtige passen naar de deur. Lady Hering drukte mechanisch op de bel; ze deed geen poging haar zuster tegen te houden, of het afscheid wat warmer te doen zijn; ze was zich alleen bewust van een gevoel van groote opluchting, dat dit voorbij was. Bij zichzelf repeteerde ze den zin, dien ze Richardson zou zeggen, om deze bezoeker nooit weer toe te laten.

Ook Edith zei niets meer. Ze verliet met een geforceerd vertoon van waardigheid de kamer, maar in werkelijkheid voelde ze zich nameloos vernederd. Haar moederliefde had een wanhopigen strijd gevoerd tegen haar trots, voor zij tot dit bezoek had kunnen besluiten; nu lag haar trots in de modder, beoedeld en vertreden.

Toen de voordeur zich eindelijk achter Edith had

gesloten, had Marion het gevoel, alsof ze uit een benauwden droom ontwaakte. Ze kon zich nauwelijks realiseren dat haar zuster de onbeschaamdheid had gehad hier, in dit huis, te komen, dat ze daar bij den haard gezeten had en haar — Marion — gevraagd had bij Roger een goed woordje te doen voor dien schurk van een Jim, een schavuit van een jongen, die volgens het verhaal van zijn eigen moeder zijn patroon bestolen had voor niet minder dan drie duizend pond! Het was een fraai stel, die twee!

Edith's verhaal klonk heel mooi! Goed, ze had Janet Waldron's collier gestolen, om haar zoon uit de gevangenis te houden, maar ja, een dame deed zooiets toch niet. En dan de brutaliteit om hier te komen, nadat ze als een gewone dief in de gevangenis had gezeten. Ze was immers geen haar beter dan een oude werkster, die een halve kroon steelt om haar man een lekker Kerstmaal te kunnen geven.

Maar gelukkig was het nu voorbij: Edith zou zich hier vast en zeker nooit meer durven vertoonen.

En nu was het tijd om toilet te gaan maken; Roger zou wel vragen, wie de langdradige bezoeker was. En waar bleef Tom toch? Ook hij moest zich nog verkleeden. (Slot)

Plotseling hoorde Marion Tom's stem. Hij stond in de hall en vroeg Richardson waar zijn moeder was. Maar wat klonk Tom's stem vreemd, dacht ze. Doch ze kreeg geen gelegenheid daarover na te denken, want het volgende oogenblik werd de deur opengeworpen en kwam Tom binnen. Onmiddellijk sloot hij de deur achter zich en leunde er toen tegen aan, terwijl hij met iets wezenloos in zijn blik naar zijn moeder staarde.

"Tom!" riep Marion verschrikt, „wat is er gebeurd? Wat is er in vredesnaam?"

Tom keek, alsof zijn geest gestoord was. Zijn haar was verward, zijn gezicht aschgrauw, zijn oogen staarden, alsof ze iets vreeselijks zagen. Zijn lippen trilden — hij kon niet spreken.

Lady Hering ging naar hem toe, pakte hem bij de schouders en schudde hem heen en weer.

"Maar Tom, zeg toch iets! Wat is er gebeurd?" Na een poosje vingen haar ooren een zacht gompel op:

„Denver! Denver! O, mijn hemel!"

Lady Hering fronste de wenkbrauwen, bezorgd, verbaasd, vaag beangst over wat er met den zoon van Roger's zuster, hun jongen neef Denver Furniss, den aanstaanden diplomaat, gebeurd kon zijn.

„Denver?” zei ze. „Wat is er met Denver?” Kreunend strompelde Tom naar den dichtstbijzijnden stoel, sloeg zijn handen toen voor zijn gezicht en mompelde, onverstaaenbaar bijna:

„Ik heb hem gedood!”

„Tom!!!”

Met groote oogen en trillende lippen staarde ze den jongen aan. Ze liep naar hem toe en knielde naast hem neer.

„Tom,” zei ze, zich dwingend tot kalmte, terwijl ze hem zacht over het verwarde haar streek, „tracht je wat te beheerschen. Het kan toch niet waar zijn, wat je zegt. Wil je wat drinken? Neen? Probeer me dan rustig te vertellen, wat je zoo van streek heeft gemaakt.”

Hij lichtte het hoofd op en keek zijn moeder aan. En er was iets in zijn blik, dat haar een koude rilling over den rug deed gaan, en haar een gevoel gaf, alsof haar hart plotseling versteend was, een wilde uitdrukking van nameloozen angst, die haar de gruwelijke zekerheid schonk, dat de jongen de waarheid sprak en niet in verbijstering of zenuwachtigheid maar wat had gezegd; dat werkelijk een verpletterend, onherstelbaar onheil hem getroffen had.

Ze stond op uit haar geknielde houding, ging naar de deur en opende deze, om te zien, of er ook iemand in de hall stond, die hun gesprek kon hooren. Toen liep ze weer naar Tom en trok een lagen stoel naast den zijnen.

Hij lag ineengedoken, zijn armen slap over de leuning hangend, in zijn oogen doffe wanhoop.

Lady Hering greep zijn handen en streelde ze zachtjes; de eerste oogenblikken was ze niet in staat iets te zeggen. Eindelijk bracht ze met moeite uit:

„Vertel me alles!”

Hij antwoordde niet en ze moest hem door vragen aan het praten krijgen.

„Heb je ruzie gehad met Denver? Waar?”

Tom knikte en zijn stem kwam als een heesch gebroken gefluister tot haar.

„Na de thee ben ik met hem naar zijn flat gegaan; hij zei, dat hij me iets belangrijks te zeggen had. Het ging over Kate. Hij zei, dat ze van hem had gehouden, totdat... totdat ik kwam — dat ze hem haar woord gegeven had — en toen —”

„Het is niet van belang wat Denver zei,” viel Marion hem resoluut in de rede. „Je werd natuurlijk boos op hem, omdat hij iets over Kate zei. Het is niet de eerste keer, dat je drift je parten speelt. En wat gebeurde er toen?”

„Ik sloeg hem neer.”

„En daarna?”

„Hij viel — ik denk dat hij uitgleed — hij viel — o, mijn hemel!”

Tom wilde zijn gezicht weer met zijn handen bedekken, maar zijn moeder belette hem dit. Ze zag den blik van afschuw, die in zijn oogen kwam, ze voelde het trillen van zijn lichaam.

„Viel hij?” vroeg ze met een klank in haar stem, die tot antwoord dwong, „merkte je dadelijk, dat hij ernstig gekwetst was?”

„Neen, niet dadelijk,” antwoordde de jongen huiverend. „Ik was eerst te woedend om naar hem te kijken. Maar plotseling scheen de kamer zoo leeg — zoo stil! Toen keek ik naar Denver. Hij lag in zijn volle lengte op den grond, met zijn hoofd tegen den haardrand. Zijn eene arm was uitgestrekt, en zijn vingers waren uitgespreid. Het was een vreeselijk, gruwelijk gezicht. Ik riep zijn naam — hij bewoog zich niet — zijn gezicht kreeg langzamerhand een vale, grauwe kleur — en — en — uit zijn mond druppelde een straaltje bloed. En toen viel zijn mond open! O, hemel, ik kan u niet zeggen, hoe vreeselijk hij eruit zag — ik zal het nooit in mijn leven vergeten... en zoo stil — de heele kamer zoo stil en zoo koud, ik rilde ervan... .”

Ik knielde naast hem neer en wischte met mijn zakdoek het bloed van zijn mond. Toen haalde ik water en sprenkelde het over zijn gezicht. Ik nam zijn hand — zij was koud — ijskoud — en hij ademde niet. Toen schoot het opeens door mijn hoofd, dat hij dood was. Iets scheen in me te fluisteren: Hij is dood! Hij hebt hem gedood! En ik voelde me alsof ik Kaïn was, moeder. Ik had Denver gedood, die toch bijna een broer van mij was. En ik werd

bang — verschrikkelijk bang, voor dat onbeweeglijke, zwijgende lichaam — bang voor de schaduw — bang voor den wind, die de gordijnen bewoog — ik was zoo bang, moeder — en als een ellendige lafaard rende ik de kamer uit — als een erbarmelijke lafaard. O goede hemel... .”

Het duurde lang voor Lady Hering sprak. Ze was op de leuning van Tom's stoel gaan zitten en hield zijn hoofd tegen haar borst gedrukt. Ze streelde zijn haar en zijn wangen, terwijl droge snikken het jonge, krachtige lichaam deden schokken.

Maar Marion's geest werkte ingespannen en na een lange stilte klonk haar besliste stem:

„Luister Tom!” ze dwong hem haar aan te kijken en vervolgde: „Je hebt geen zekerheid, dat Denver dood is. Misschien heeft hij alleen maar het bewustzijn verloren, toen hij met het hoofd tegen den haardrand viel.”

„Neen, moeder,” antwoordde hij moedeloos, „dat is niet zoo. Als u hem had gezien, met zijn open mond — en die handen — o, hemel, ik heb hem gedood!”

„Wees kalm, Tom,” hernam ze, steeds op energieken, haast bevelenden toon sprekend. „Laat me nog eens even nadenken. Heb je iemand geroepen toen — toen het gebeurd was?”

„Neen, zelfs daar was ik te laf voor. Er was niemand in de flat. Ik had iemand moeten roepen, maar er was niemand in de buurt... .”

„Niemand? Weet je het heel zeker?”

„Heel zeker. Ik heb niemand gezien, anders zou ik het u gezegd hebben. Maar u kent Denver's flat — er is nooit iemand in de nabijheid — er is geen portier — in de hall... .”

„Heeft iemand je met Denver de flat zien binnegaan?”

„Neen, niemand heeft ons gezien. De straatdeur is altijd open en Denver's flat is immers gelijkstraatsch — ik herinner me nog, dat ik, toen hij de deur van zijn kamers met den sleutel opende, bij mezelf dacht wat een idee van verlatenheid je daar altijd krijgt. En op straat was het donker en stil.”

„Heb je tegen iemand gezegd, dat je met Denver naar zijn flat ging?”

„Neen. Ik ontmoette hem op weg naar huis, net bij den uitgang van het park.”

„Waar was Kate?”

„Ik had haar even te voren in een taxi gezet. Ze wilde naar huis om zich te verkleeden.”

„Dus niemand weet dat je met Denver op zijn flat bent geweest?”

„Neen.”

„En heeft niemand je eruit zien komen?”

„Geen mensch.”

Lady Hering vroeg niets meer. Ze klemde haar handen ineen en spande haar hersens tot het uiterste. In de eerste plaats hielden haar gedachten zich bezig met Denver. Misschien was hij niet dood — alleen maar bewusteloos — en had hij hulp noodig, onmiddellijke hulp. Als hij alleen maar gewond was en er werd direct een dokter geroepen, was hij misschien nog te redden. Maar als Denver dood was! Wat zou er dan met Tom gebeuren? Als er een dokter bij kwam zou deze vragen doen, en een onderzoek zou onvermijdelijk zijn. En wat dan verder? Een twist! Een ongeluk! Een val! Zouden de autoriteiten gelooven, dat het een ongeluk was geweest? Of zouden zij het beschouwen als een twist, die geëindigd was met doodslag? O, wat een verschrikkelijk woord! En toch, als Denver dood was, zou dit de voor-de-hand-liggende conclusie zijn, wanneer er tenminste geen nog erger werd getrokken... . Terwijl, wanneer ze het stil hielden... .

„Tom,” drong ze nogmaals aan. „Je moet trachten kalm te zijn en den toestand onder de oogen zien. We kunnen de dooden niet meer helpen. Maar we moeten aan onszelf denken — aan jou — aan mij — aan vader —”

Tom snikte hartverscheurend.

„O, moeder,” steunde hij, toen hij weer in staat was te spreken, „daar heb ik nog niet aan gedacht.”

„Maar dat moet je toch, mijn jongen. Je moet inzien, dat het eenige wat we kunnen doen is alles stil te houden. Begrijp je me?”

Tom keek haar aan en voor het eerst, sinds hij de kamer was ingekomen, zag Marion een glimp van hoop in zijn oogen.

„Begrijp je me?” herhaalde ze.

Tom knikte.

„Ja, ik geloof wel,” zei hij, en zijn stem klonk minder lusteloos dan zoeven. Hij was tenslotte nog maar een jongen en de zorgen vallen zoo gemakkelijk van jonge schouders, vooral wanneer een moeder den last opneemt.

Tom voelde zich niet schuldig. Hij had een gevoel van afschuw, maar niet van schuld. Denver had iets onbehoorlijks over Kate gezegd, en Tom had hem in zijn drift neergeslagen. Het was gruwelijk te bedenken dat hij hem gedood kon hebben. Gruwelijk! Maar het was een ontzettend ongeluk, geen misdaad. In ieder geval, de moeder meende dat 't het beste was, om te zwijgen en Tom zou de laatste zijn om te spreken. Het drong in zijn verbijstering niet tot hem door, dat zwijgen voor Denver den dood zou kunnen beteekenen... .

In de eerste plaats moest er rekening gehouden worden met Richardson. Had de butler verwondering laten blijken, toen hij Tom zoo opgewonden en zenuwachtig had zien binnenkomen? Neen, het was tamelijk donker in de hall. Tom dacht niet dat Richardson iets gemerkt kon hebben, bovendien waren de gedachten van den butler natuurlijk geheel vervuld van het diner. Van die zijde dreigde geen gevaar. Waar het opaan kwam, was niemand te laten merken, dat er iets — iets niet in orde was. Zelfs vader en Kate niet. Natuurlijk, vooral Kate niet. Tom geloofde, dat hij het wel zou klaarspelen. Hij voelde zich al beter, veel beter. Moeder was een schat — en zoo verstandig. Tom kuste haar met grooter teederheid dan hij sinds jaren gedaan had.

Toen haalde hij langzaam, aarzelend, met een beschaamd gezicht, zijn met bloed bevleekten zakdoek uit den zak.

„Dien moet ik verbranden, hè?” zei hij op vragenden toon.

Samen keken ze, hoe de zakdoek tot een hoopje asch verteerde. Toen gingen ze naar boven om zich te kleeden.

Wanneer Lady Hering later terugdacht aan het verlovingsdiner van haar zoon — en dat deed ze vaak — begreep ze niet, hoe er toen niet iets in haar hersens was gesprongen. Het was wonderlijk, maar niemand scheen te merken, dat er iets niet in den haak was. Zelfs Roger niet.

Denver had natuurlijk ook aan het diner moeten aanzitten — zijn ouders waren op reis — en toen alle gasten aanwezig waren, deed Lady Hering alsof ze nog vijf minuten op hem wachtte.

Sir Roger verklaarde echter lachend, dat jonge menschen moesten leeren op tijd te zijn en dat het overigens best mogelijk was, dat het Departement van Buitenlandsche Zaken den jeugdigen diplomaat onverwacht met een of andere geheime zending had belast, waarbij het wel en wee van Engeland op het spel stond, maar dat hij niet van plan was, daarvoor zijn soep koud te laten worden.

Toen kwam een vreeselijk moment voor Lady Hering. Ze belde en zei tegen Richardson, dat ze niet meer op meneer Denver Furniss zouden wachten. Er was een geroezemoes van lachen en praten in de kamer; aan Tom was niets bijzonders te bespeuren, hij beheerschte zich meesterlijk: was even vroolijk als altijd, vol grappen en gedroeg zich, alsof hij door geen zorg ter wereld werd gekweld.

En opeens, met een half oor, hoorde ze Kate Mulford iets over een hoed zeggen. Kate scheen een nieuwen hoed te hebben gekocht of iets van dien aard. In ieder geval, het ging over een hoed. En vanuit de schuilhoeken van de hel, waarin Marion voortdurend gefolterd werd, fluisterde een stem haar toe: „Toen Tom binnenkwam, had hij geen hoed op.” Had hij zijn hoed in Denver's kamers laten liggen? Dat zou een verpletterend bewijs tegen hem zijn, dat bovendien alles nog erger voor hem zou maken, omdat hij gezwegen had.

Marion keek naar den anderen kant van den salon, waar Tom met Kate en een groepje jongelui gekheid stond te maken. Die hoed... hoe was het daar in vredesnaam mee? Ze moest zekerheid hebben. Ze wist zich later niet te herinneren, hoe ze de deur bereikt had, maar ze slaagde er in, en toen Roger in het voorbijgaan iets tegen haar zei, lukte het haar zelfs vroolijk tegen hem te glimlachen. In de kleine ontvangkamer beneden was

een kast, waar Roger en Tom altijd hun hoeden neerlegden, maar Tom's hoed, den hoed, dien hij gedragen had, toen hij 's middags was uitgegaan, zag ze niet. Misschien had Richardson hem mee naar boven genomen.

De butler was op dat oogenblik in de eetzaal om een laatsten inspecteerenden blik over de tafel te laten gaan eer hij het diner opdiende. Lady Hering vroeg zich verbijsterd af, of ze de kracht zou hebben, hem te roepen — ja, of ze zou kunnen spreken. Ze kreeg een gewaarwording, alsof een sterke hand haar de keel toekneep. Haar lichaam schokte als van koorts en haar hoofd en haar handen gloeiden als vuur. Ja, het waren wel heilsche martelingen, die ze uitstond.

En toen scheurde de bel van de telefoon schrill en spookachtig door de stilte, als 'n door de ziel snijdende alarmkreet, als de lugubere roep van een monster. Het toestel stond in de kamer, waar Lady Hering zich bevond en ze staarde ernaar, alsof 't een slang was, die haar fascineerde, voordat zij haar ging vermorzelen. Haar oogen werden strak, haar lippen gingen langzaam vaneen, maar er kwam geen kreet, geen ademtocht haast, uit haar mond. Marion had op dat oogenblik opgehouden te leven, haar hart was stil van namelooze verschrikking.

Richardson's luide voetstap wekte haar uit dezen staat van verdooving. Onmiddellijk had ze zichzelf in bedwang.

„Ik zal wel even luisteren, Richardson,” zei ze op den natuurlijksten toon ter wereld. „Ik denk, dat het een boodschap van meneer Denver is. Ik hoop maar niet, dat hem wat mankeert.”

Richardson verliet de kamer en Marion stapte onversaagd naar de telefoon: haar hand beefde niet, toen ze den hoorn opnam en hem naar haar oor bracht.

„Spreek ik met Lady Hering?” vroeg een levendige, aangename stem.

„Ja, daar spreekt u mee,” antwoordde ze ferm.

„O, Lady Hering,” vervolgde de prettige stem, „u spreekt met Dr. Hudson. Ik ben hier op de flat van meneer Denver Furniss.”

„Ja?”

„Hij heeft een leelijken val gedaan — hij is met zijn hoofd tegen den haardrand gevallen en heeft een lichte hersenschudding gekregen — gelukkig, dat zijn kamerdienaar kwam — die vond hem bewusteloos op den grond, en heeft mij dadelijk opgebeld — ja, dat was maar goed, want als hij daar nog langer zonder hulp was blijven liggen, weet ik niet, wat er gebeurd zou zijn. Neen, op het oogenblik is er niet de minste reden tot ongerustheid — het komt allemaal terecht — hij zal alleen een poos volkomen rust moeten hebben. Neen, komt u maar niet naar hem toe, hij zou u toch niet herkennen op het oogenblik en ik zal voor een goede nachtverpleegster zorgen; zijn bediende is overdag bij hem. Ja, dat zal het beste zijn — morgen om tien uur kom ik weer naar hem kijken, als u dan ook wilt komen — uitstekend. Goeden avond, Lady Hering. Het leek mij het beste u op te bellen, omdat Lord en Lady Furniss in het buitenland zijn. O, dat komt best in orde. Ja, gelukkig, dat ik nog op tijd was. Goeden avond, Lady Hering.”

De aangename stem zweeg. Marion Hering legde den hoorn op het telefoon-toestel. Uit den salon klonk opgewekt gelach en gepraat. En toen kreeg Marion het gevoel alsof haar heele hoofd uit elkaar zou springen.

„Kan ik opdienen, mylady?”

Richardson's nuchtere verschijning, zijn welbekende stem en manieren deden

het leven, dat even in haar had stilgestaan, weer verder stroomen. Ze was zichzelf weer. Zakelijk en beheerscht gaf ze de noodige orders en ging toen met een rustigen glimlach om den fijnen mond naar den salon terug. Den heelen avond praatte en lachte ze en niemand merkte, dat er iets bijzonders was.

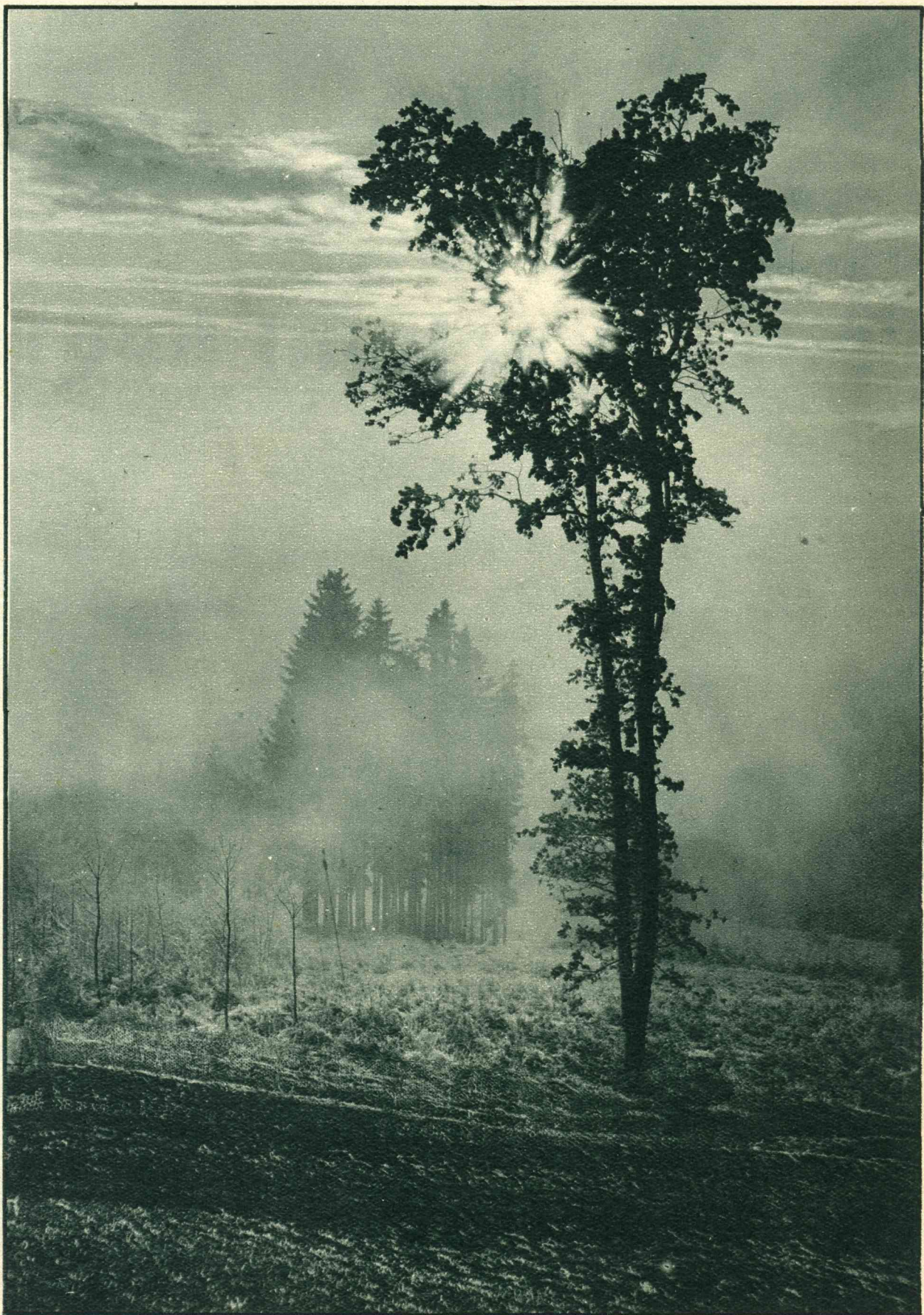
Toen Marion haar zoon de telefonische boodschap overbracht, zei hij geen woord. Maar de schittering in zijn oogen verried voldoende welk een last van zijn schouders was afgewenteld.

Voor ze naar bed ging, nadat alle gasten waren vertrokken, schreef Marion Hering een brief aan haar zuster Edith.

„De jongelui zijn morgenmiddag uit,” deelde ze, na een korten aanhef, aan mevrouw Ottley mee. „Roger en ik zijn alleen. Wil je bij ons komen theedrinken en Jim meebrengen? We kunnen over de oude tijden praten en over Jim's vooruitzichten

voor de toekomst. Ik weet zeker, dat Roger wel een goede betrekking voor hem zal vinden op een van zijn ondernemingen in Australië. We kunnen het in ieder geval bespreken. Ik ben overtuigd, dat er voor jou gelukkige tijden zullen aanbreken. Tob maar niet langer, kind. En wees niet boos op mij. Ik weet, dat ik vanmiddag wreed ben geweest. Maar ik begrijp nu heel veel, dat mij toen nog niet duidelijk was.”

Ze zou het briefje morgenochtend direct laten bezorgen. Ja, ze zag thans vele dingen in een ander licht. Ze begreep, wat verleiding betekende voor een vrouw, als het levensgeluk van haar jongen op het spel stond. Edith had alleen maar wat armzalige parels gestolen, wat met een handvol geld was goed te maken, maar zij, Marion, zou er kalm in hebben berust, dat Denver eenzaam en zonder hulp stierf, als Tom maar niet zou behoeven te boeten voor zijn daad. Edith had heusch niet het zwaarst gezondigd van hen beiden....

Toen de nevel optrok.

Die ver weg wonen fietsen naar huis, maar met zonder eerst de „beurten”, die ze dien morgen kregen, te hebben besproken.

Vóór de school begint

In den grijzen herfst-nevel, die als een sluier tusschen de eendere huizen van de stille wijk hangt, gaat een kleine gestalte voort; een schooljongen loopt in dien fijnen morgenmist. Hij is het eenige levende wezen op straat en hij springt onbewust van het eene been op het andere. Opeens stoot hij een kreet uit, een krijgschreeuw. Drie straten verder wordt zijn roep beantwoord door een kameraad, die het sein begrijpt. Zij zetten er beiden „de spat in” en botsen op den hoek tegen elkander.

Samen loopen zij den weg naar school verder.

Of het tafereeltje is anders: een bakvischje fietst met een te ernstig gezicht door het drukke gewoel van menschen, die rond negen uur naar hun werk moeten. Eigenlijk is zij nog te jong en zijn haar oogen nog te onbestemd om zóó ingespannen te kijken. Maar zij repeteert, al rijdende, nog eens de onregelmatige werkwoorden of haar dierkundes.

Maar eenmaal gekomen op het schoolplein verdwijnen de zorgen. Want daar zijn de vriendinnen en natuurlijk ook de „spoken”, alsmede de jongens, die nu nog „engerds” zijn.

Er is een merkwaardig verschil tusschen de lagere en de middelbare-schoolkinderen. De eersten zijn vóór schooltijd en in het speelluur een en al levendigheid en beweging. Zij vechten en ravotten, zij spelen krijgertje of „diefie met verlos”, zij springen bok of knikkeren, zij rukken elkanders kleeren aan flarden — de meisjes evengoed als de jongens.

Vijf minuten voor negenen: gauw, gauw nog even de som, die niet „uitkwam”, overschrijven.

Maar de anderen zijn bedachtzaam, wel wat al te bedachtzaam. Zij hebben de huiswerkzorgen van algebrasommen, die niet „gaan”, van thema-zinnen, die niet te vertalen zijn, en zij hebben dan ook meer interesse voor elkanders moeilijkheden. De eerste, de allereerste jeugd is bij hen al versleten, zij zijn de half-volwassenen, met al hun

Tusschen den middag gaat hij ergens op een bank zitten om op z'n gemak in Karl May of Jules Verne te lezen.

Sombere gezichten: repetitie op komst.

beroemd zal maken? De oude man is al tevreden, wanneer hij denkt, dat zij allen eens goede mensen zullen worden.

Want een goed mensch zijn, is dat niet van meer belang dan een kranige jurist, een knappe technicus, of een handige zakenman?

De jeugd is onbekend met de overpeinzingen van een oud man, die hen van achter zijn ramen gadeslaat.

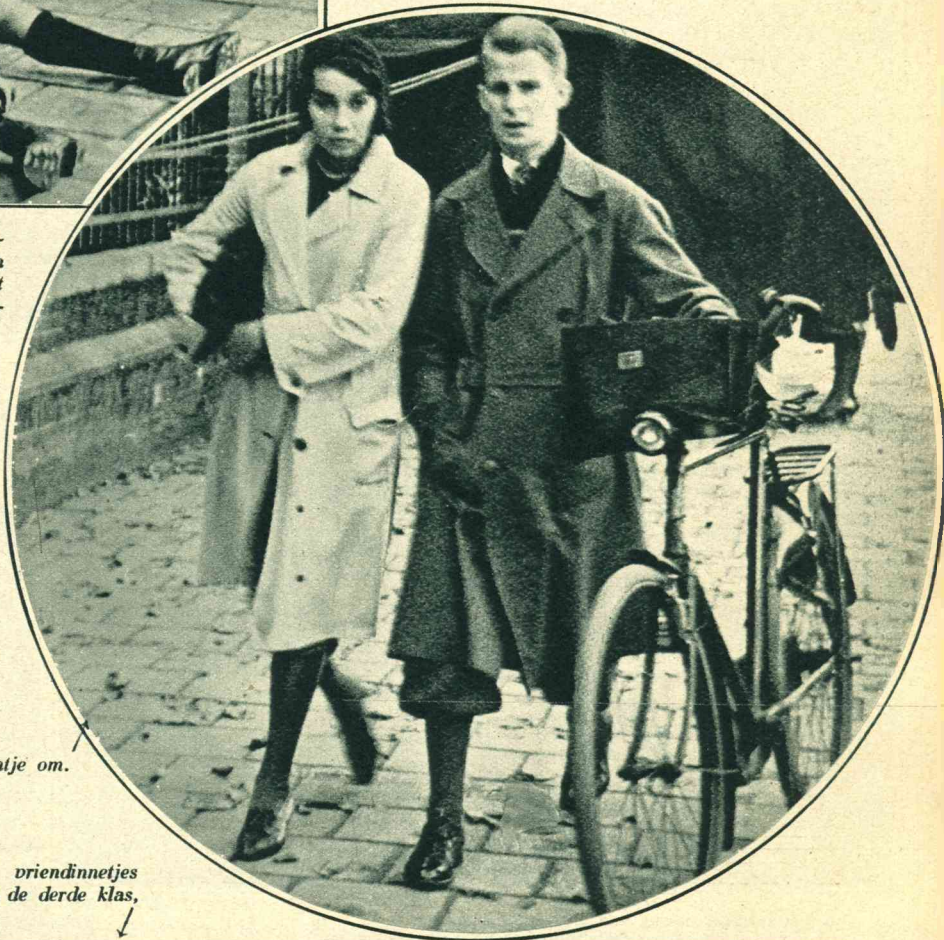
De jeugd is voor de jeugd; zij wil ook niet méér zijn. Later komt de ervaring, de kunde, de bedachtzaamheid, en al datgene wat zij vindt dat een „groot mensch,” zoo reuze-knap en . . . zoo reuze-vervelend maakt.

De verwoede knikkers besteden iedere vrije minuut aan dit opwindende spel.

Vier uur: ieder heeft haast om weg te komen.

Een straatje om.

De vriendinnetjes van de derde klas.

grillen, hun plotselinge uitgelatenheid en hun soms bovenmatige somberheid.

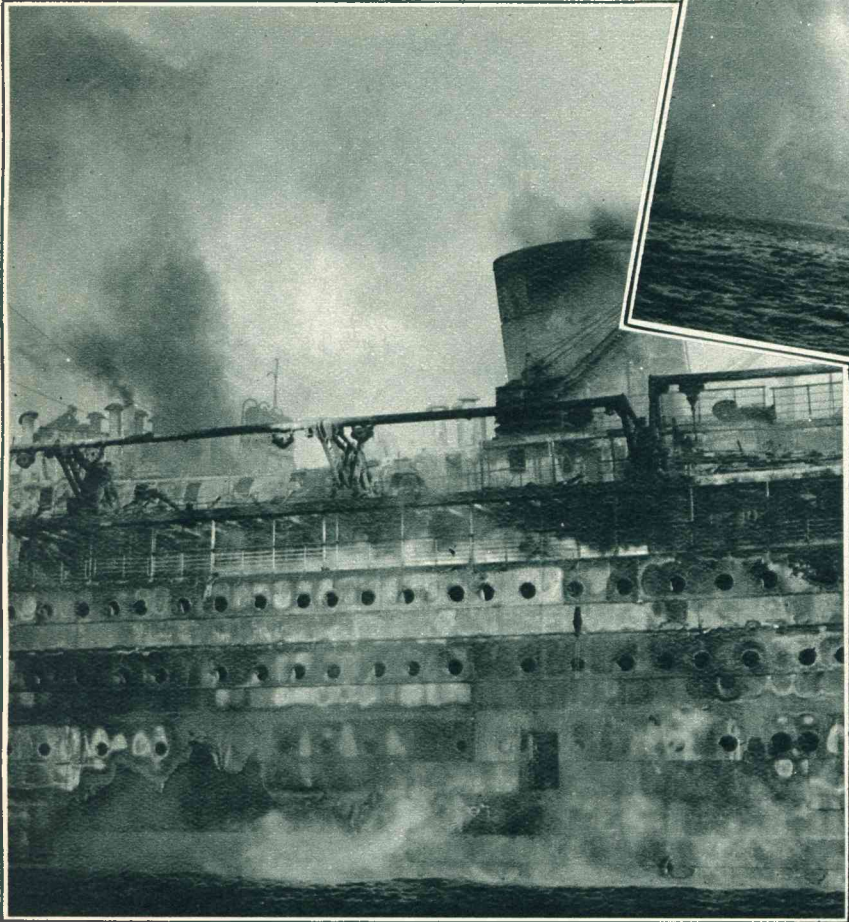
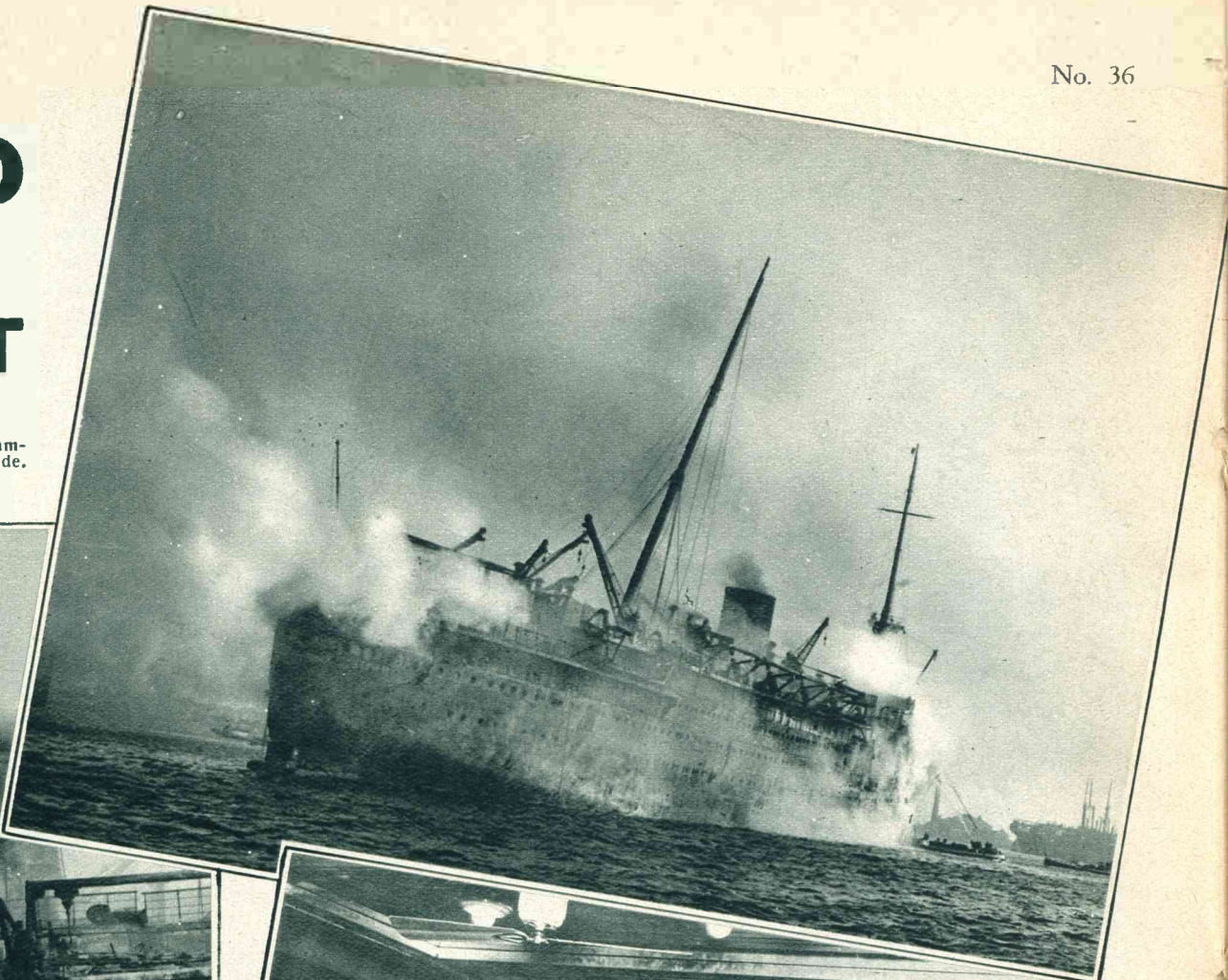
Een grijsaard zal, als zijn hart tenminste jong bleef, met vreugde naar al die jonkheid zien, die stoeiend of in druk gesprek heen en weer wandelend, wacht tot de poort van den tempel der zee voorloopige wijsheid opengaat.

Hij weet, dat zij het zijn, die de toekomst zullen maken. Loopt onder hen op het oogenblik misschien de geleerde, de kunstenaar, de staatsman, die zijn land en volk eens buiten de enge grenzen

DE BRAND VAN DE P. C. HOOFT

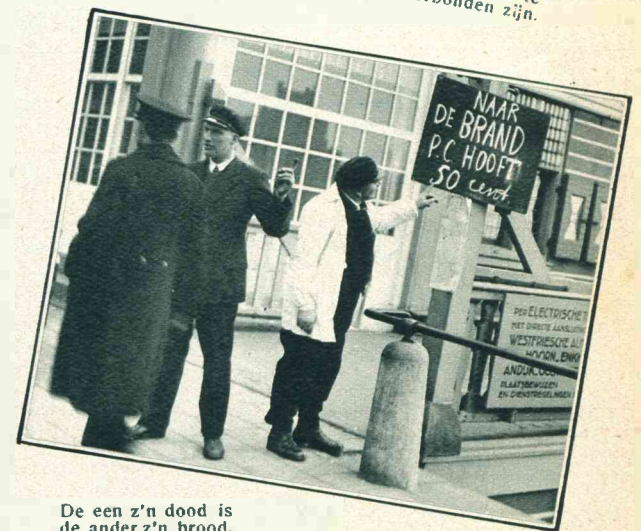
Het water rondom het schip begon te verdampen, toen het vuur in de olietanks woedde.

Het gruwzaam aspect van den geblakerden romp met de lugubere gaten, waarachter alle brandbaars is wegeteerd.

De luxeuze schrijfzaal der eerste klasse, waaraan voor menigeen in de Oost en hier te lande zoovele herinneringen verbonden zijn.

De een z'n dood is de ander z'n brood.

De eetzaal der eerste klasse met haar kostbaar meubilair.

„Dat noem ik prijsverlaging!

Dat is geen half werk! En weet je, wat me het meeste plezier doet: dat het Goud-Etiket zoo goedkoop is geworden. Ik heb onmiddellijk een bus besteld. Voor m'n kopje 's morgens en 's avonds en voor de kinderen Bruin-Etiket met die zachte, volle smaak. En als er leest is een bus van dat krachtige, pittige Goud-Etiket. Dát is een cacao... en nu voor zoo'n prijs!!! Bovendien nog het Eigen Tijdschrift... ik kan het bijna niet geloovent!!

Van Houten's
CACAO

„De voordeligste in 't gebruik”

GOUD-ETIKET			
Per pondsbuis	van f 1.70	voor	f 1.15
Per halfpondsbuis	„ „ 0.87½	„	„ 0.60
Per onsbuis	„ „ 0.37½	„	„ 0.25
BRUIN-ETIKET			
Per kilobuis	van f 1.95	voor	f 1.75
Per pondsbuis	„ „ 0.97½	„	„ 0.90
Per halfpondsbuis	„ „ 0.55	„	„ 0.45
Per onsbuis	„ „ 0.25	„	„ 0.20

Gratis
MONSTER VAN EEN
MIDDEL TEGEN
HUIDAANDOENINGEN

De jeuk, veroorzaakt door ekzeem of andere huidaandoeningen, kunt ge in enkele seconden doen bedaren. De eerste druppels D.D.D. stillen direct het jeuken. dringen diep in de poriën door en doodden de ziektekiemen, die zich daar bevinden. Deze geneeskrachtige vloeistof wordt met succes aangewend bij alle aandoeningen derhuid en hoofdhuud. Koop een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist, of vraag per briefkaart een gratis monster aan de D.D.D. Company, A'dam, Afd. 64 C-11

DDD. GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN

LIKDOORNS
zijn pijnlijk. Bevrijdt U
zelf van pijn en ongemak.
Gebruikt
„GETS-IT”

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

ADVERTEERT IN DIT BLAD

5 golden
minutes
every
night

I. Masseer Pond's Cold Cream over het gezicht, hals, handen en armen.

II. Laat de cream er 3 minuten op zitten.

III/IV. De fijne oliën dringen dan diep in de poriën.

V. Veegt daarna de overtollige cream met een zacht doekje af.

„Iederen avond vijf kostbare minuten”

Niet meer dan vijf minuten verzorging met Pond's Cold Cream, iederen avond voor het ter ruste gaan, is noodig om Uw huid tot een van Uw schoonheden te maken. De fijne oliën van deze cream zuiveren de poriën, vernieuwen het weefsel en houden de huid zacht en soepel, jong en frisch.

Dat geeft charme! Wanneer U dan nog overdag Pond's Vanishing Cream gebruikt, dan hebt U alles gedaan wat noodzakelijk is ter bescherming van Uw teint. Pond's Vanishing Cream geeft U een bekoorlijke, matte teint en vormt bovendien een goede basis voor poeder. Zóó heeft de Moderne Vrouw iederen dag haar „beau jour”. Zoo wordt haar teint één van haar schoonheden!

POND'S COLD- EN VANISHING CREAM

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan POND'S EXTRACT Co., Afd. Amsterdam.

NAAM

ADRES

Pond's Cold-enVanishing Cream in tuben VANAF 40 CENT

125

N.V. MAGAZIJN
DE BYENKORF

DEN HAAG

Onze Magazijnen te Amsterdam, Den Haag en Rotterdam zijn de grootste, best gesorteerde en meest modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop zijn onze verkoop-prijzen uiterst laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoopafdeelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾, Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon- en Telegraafkantoor, Bagagedepot van de Nederl. Spoorwegen, Eigen Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.

²⁾ Alleen in Rotterdam.

ROTTERDAM

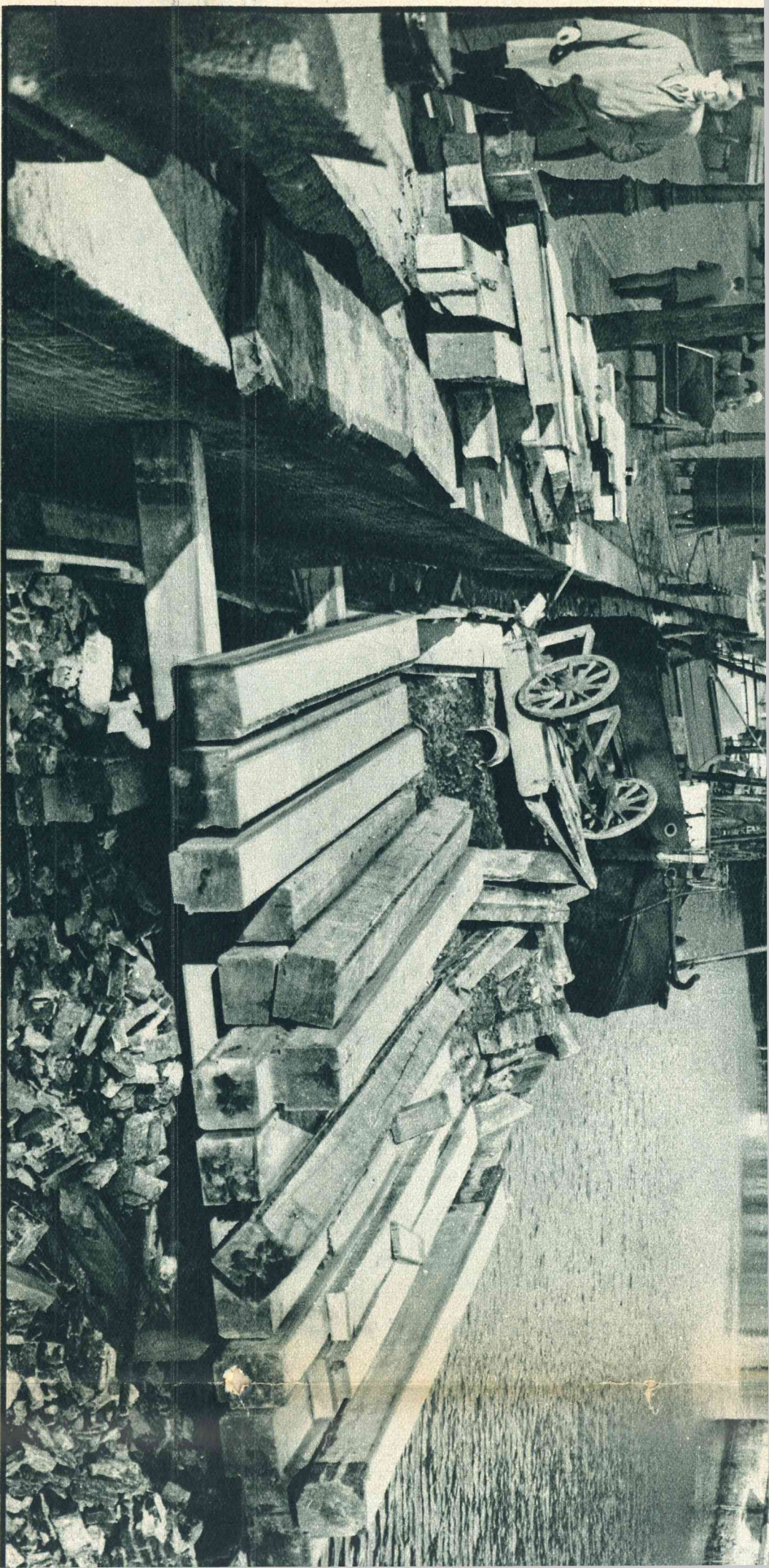

AMSTERDAM

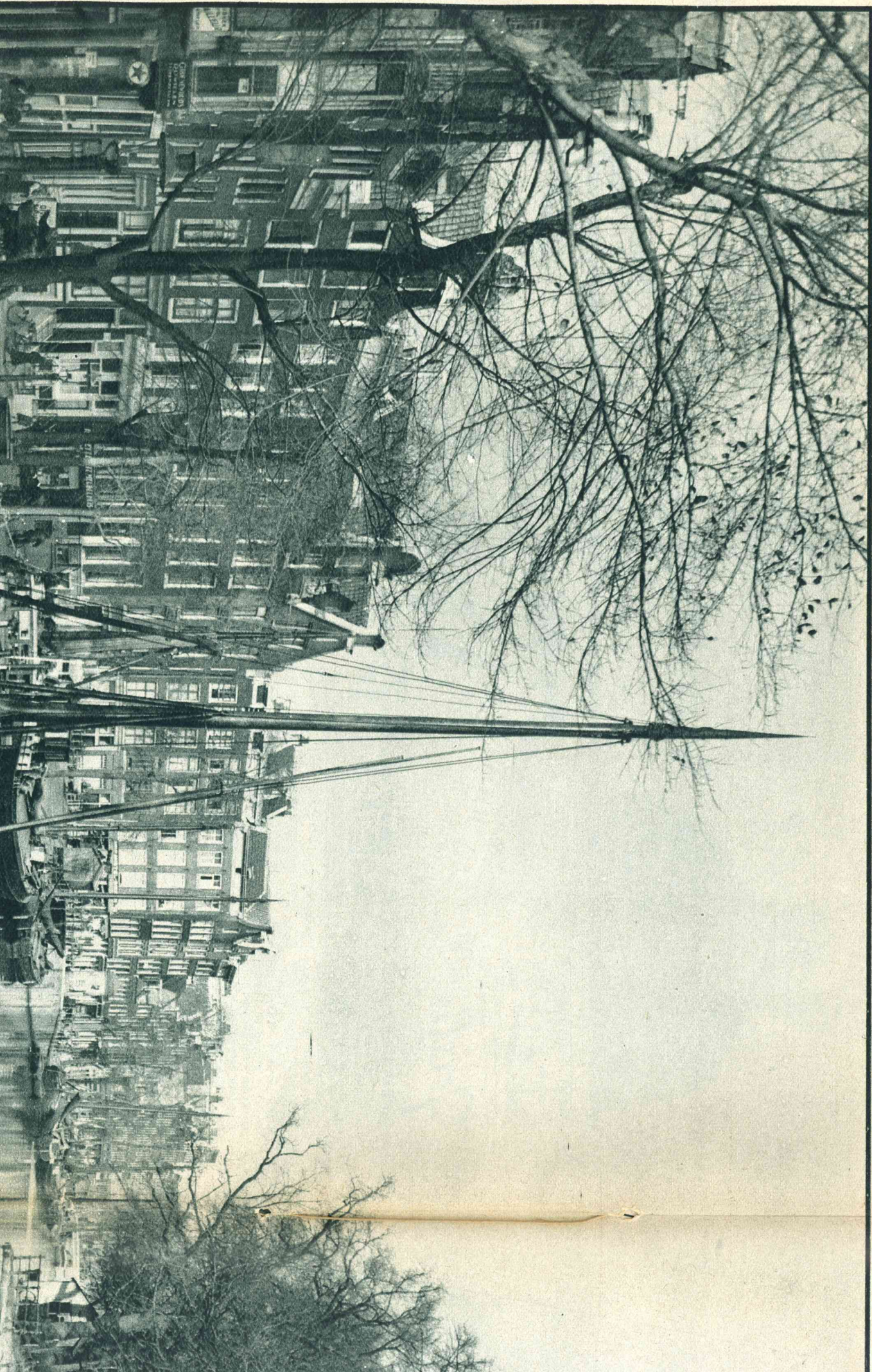
AMSTERDAM

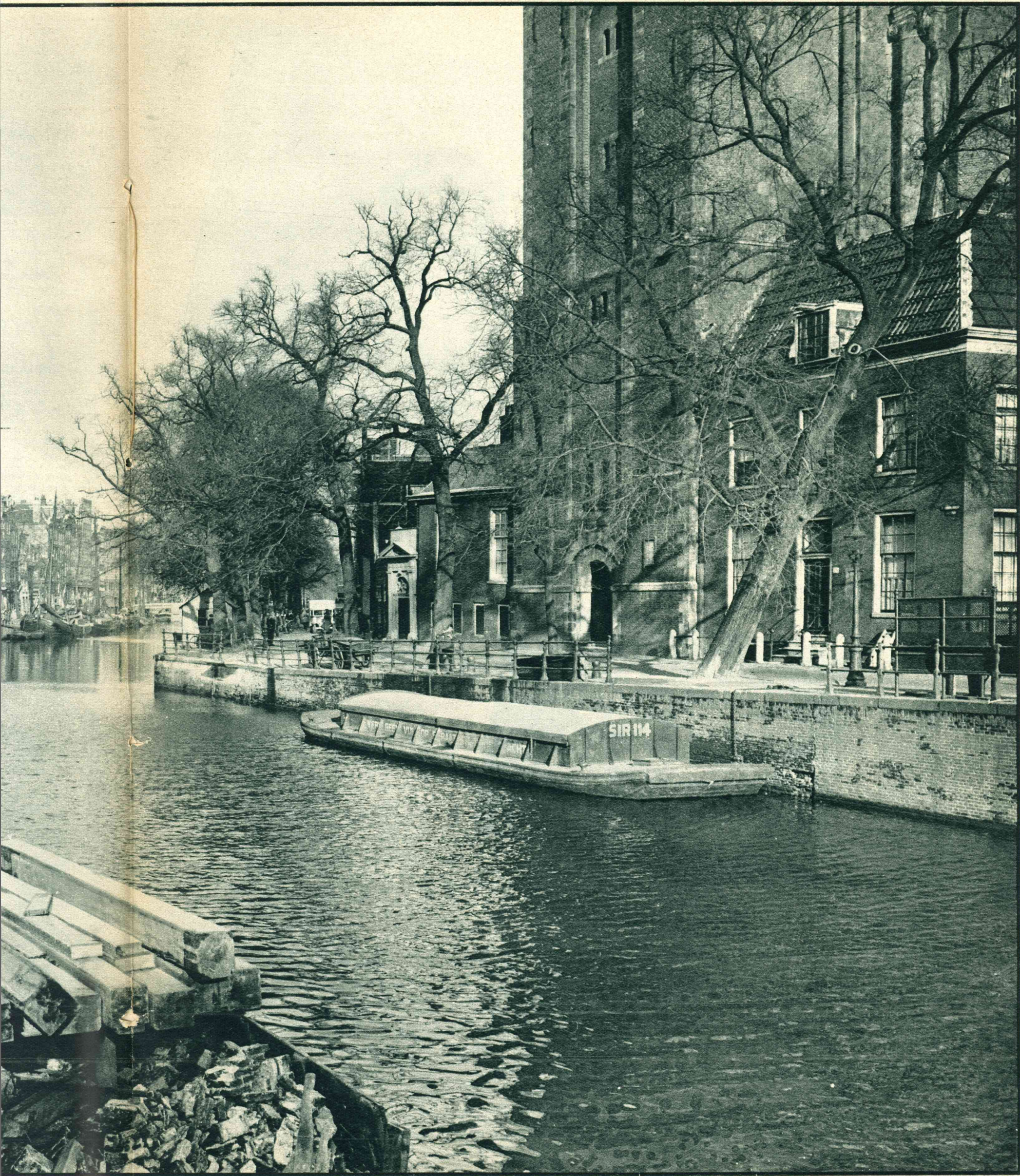
DEN HAAG

ROTTERDAM

AAN DEN VOET VAN DEN W

ET VAN DEN WESTERTOREN

Vrouwenleven

Een fraaie gebreide pullover

De hierbij afgebeelde pullover is gebreid in twee kleuren „Azaléa“-wol, laten we aannemen blauw met wit. Van de blauwe wol heeft men dan 3 knotten of kluwens noodig en van de witte één. Men breit met aluminiumnaalden no. 3.

Beginnende met het voorpand zet men met de blauwe wol 130 st. op en breit 42 naalden 1 r. 1 aver. Dan begint men, voor de eerste 47 st. met het gaatjespatroon, met de witte wol. De beide eerste st. breit men r. en vervolgens telkens draad omslaan, 2 st. samenbreien tot aan den 48sten st. van de naald. Men breit dan 36 st. 1 r. 1 aver. voor de punt en daarna weer: draad omslaan, 2 st. samenbr. Vóór de laatste 2 st., welke gewoon r. gebreid worden, telkens geen draad omsl. De punt in het midden wordt met blauwe wol gebreid, de laatste 47 st. weer met witte wol.

De 2de toer van het ajour-patroon is aldus: 2 st. aver. en vervolgens draad omslaan en den volgenden st. aver. samenbr. met den omslag van den vorigen toer. Men breit zoo door tot men 48 st. heeft, dan 34 st. 1 r. 1 aver. met de blauwe wol en tot slot 48 st. gaatjes met de witte wol.

De daaropvolgende toer wordt geheel met blauwe wol gebreid: 49 st. gaatjespatroon, 2 r. draad omslaan en vervolgens telkens 1 st. en 1 omslag samenbr., draad omslaan enz., 32 st. 1 r. 1 aver., 49 st. gaatjespatroon. Daaropvolgende toer als de 2de met witte wol, doch 50 in gaatjespatroon, 30 r. 1 aver., 50 gaatjespatroon.

Hierna volgen weer 2 toeren met witte wol voor het gaatjespatroon. De punt in het midden blijft steeds 1 r. 1 aver. met blauwe wol, vermindert echter bij elken toer met 1 st. aan iederen kant, tot er ten slotte nog slechts 2 st. van de punt overblijven. Verder breit men dan telkens 2 toeren met blauwe en 2 toeren met witte wol in gaatjespatroon, tot men in het geheel, boven de blauwe punt, nog 42 toeren heeft gebreid.

Voor de armsgaten kant men dan aan het begin van de 2 eerstvolgende naalden 6 st. af, 1 toer overbreien, aan weerskanten van de naald 4 st.

afkanten, 1 toer overbreien, aan weerskanten 4 st. afkanten. Vervolgens mindert men nog 7 keer 1 st., aan weerskanten van de naald, om den anderen toer, zoodat men dus 88 st. op de naald overhoudt. Hierop breit men nog 5 toeren, eindigend met een witte streep. Men breit dan met blauwe wol 30 st., kant met witte wol 28 st. af en breit de overige 30 st. met blauwe wol.

Op deze 30 st. breit men den schouder in het gestreepte gaatjespatroon tot men nog 40 toeren heeft. Dan laat men, voor het afschuiven van den schouder, aan den kant van het armsgat, 6 st. op de naald staan, keert het werk om, breit de naald uit en laat bij den volgenden toer 12 st. op de naald. Zoo gaat men door, om den anderen toer, aan den kant van het armsgat 6 st. minder breiend, tot men nog 6 st. overhoudt. Dan breit men de naald uit en kant alle st. af.

Den tweeden schouder breit men op dezelfde wijze.

Voor den rug zet men 120 st. op en breit eerst 42 naalden 1 r. 1 aver. met blauwe wol voor den boord. Dan begint men aan het gaatjespatroon met witte wol en breit het patroon als bij het voorpand: 2 toeren blauw en 2 toeren wit, tot men in het geheel 60 toeren in gaatjespatroon heeft. In den rug wordt geen blauwe punt ingebreid. Na de 60 toeren kant men aan weerskanten van de naald 4 st. af voor de armsgaten, 1 toer overbreien, weer 4 st. afkanten aan weerszijden. Dit herhaalt men nog 1 keer. Dan 3 toeren breien, aan weerskanten 1 st. minderen, en vervolgens nog 3 maal, aan weerskanten van de naald, om den anderen toer, 1 st. minderen, zoodat men dus 88 st. overhoudt.

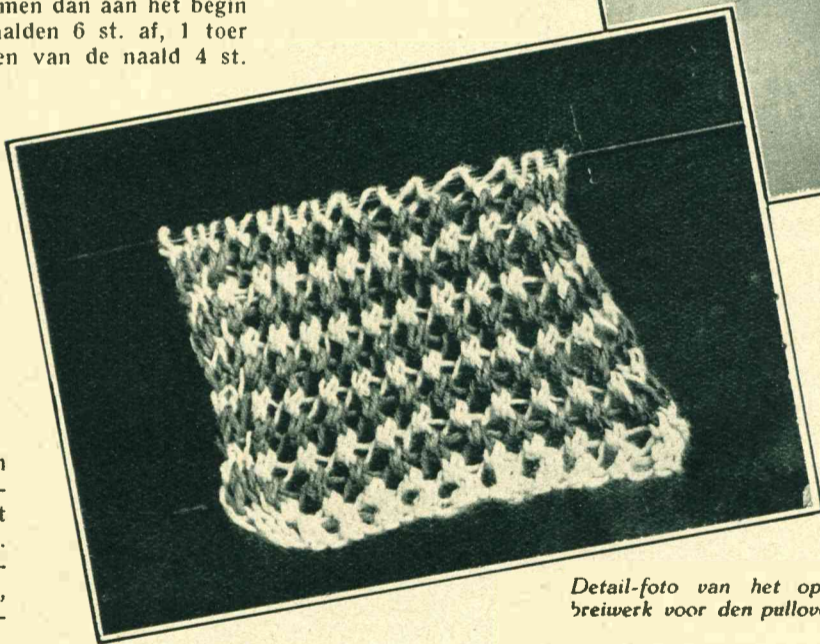
Hierop breit men nog 50 toeren. Daarna begint men aan schouders en halsopening aldus: aan den kant van het armsgat laat men 6 st. op de naald, men breit 32 st., kant 12 st. af voor den hals en breit weer 32 st. Omkeeren en de naald uitbreien. Bij de volgende naald voor den hals 4 st. afkanten, aan den kant van het armsgat 12 st. laten staan, omkeeren, de naald uitbreien, aan den kant van den hals weer 4 st. afkanten, voor den schouder 18 st. op de naald laten. Verder aan den kant van den hals recht laten, aan den schouderkant telkens 6 st. meer op de naald laten tot er nog 6 st. overblijven. Dan de naald uitbreien en alle st. afkanten.

De tweede schouder wordt op dezelfde manier gebreid.

Voor de mouwtjes breit men de manchet met punt apart van blauwe wol 1 r. 1 aver. Men zet er 96 st. voor op. Deze boord moet den bovenarm strak omspannen. Men kan het aantal st. zoo noodig dus wijzigen.

Een pullover gebreid in twee kleuren wol. (Model Patons en Baldwins).

Detail-foto van het open breiwerk voor den pullover.

Men breit 12 toeren 1 r. 1 aver. Dan kant men 30 st. af, breit 36 st. en kant de overblijvende 30 st. af. Op de 36 st. in het midden breit men nu verder de punt, bij iederen toer aan weerskanten van de naald 2 st. samenbreiend tot men nog 2 st. overhoudt, die men afkant. De mouwtjes breit men evenals de pullover in gaatjespatroon, 2 toeren wit, 2 toeren blauw. Men begint aan den bovenkant, waarvoor men 40 st. opzet met witte wol. Om den anderen toer zet men aan weerskanten van de naald 2 st. bij op, tot men in het geheel 96 st. op de naald heeft. Dan breit men nog 20 à 30 toeren en kant alle st. af. Nu wordt de blauwe punt van den boord in het midden van den onderkant met onzichtbare steken opgenaaid en de ruimte aan weerskanten netjes verdeeld over den boord, dien men aan den linkerkant vast-naait.

Voor den sjaalkraag zet men, met blauwe wol, 430 st. op en breit 1 r. 1 aver. In den 8sten toer mindert men 1 st. aan weerskanten van de naald en herhaalt dit nog 11 keer. Vervolgens mindert men, in iederen toer, aan weerskanten van de naald 2 st. tot men nog 342 st. op de naald overhoudt. Dan kant men alle steken af.

Vóór het in elkaar zetten van de pullover strijkt men alle deelen onder een vochtigen doek. Dan werkt men de mouwtjes af, naait de schouder-naden dicht, naait de mouwtjes in en vervolgens de zijnaden dicht. De halsopening kan men nog omwerken met 1 of 2 toertjes vaste haaksteken, waarna men den sjaalkraag aan den linkerkant langs de halsopening naait en hem verder met onzichtbare steken op het voorpand bevestigt, zoodat de foto dat aangeeft.

THÉRÈSE.

Linda's Onverwachte Rijkdom

De apotheek was op den hoek van de tweede zijstraat, en bijna was Linda zoo ver, toen er een man uit een herberg kwam. Hij had gedronken, maar- beschonken was hij niet; zijn kleine, beloopt oogjes bleven een oogenblik nevelig op het meisje rusten, toen herkende hij haar en hij liep achter haar aan, zijn groote hand viel op haar schouder en keerde haar bijna om.

„Hallo, Linda, ben jij 't, schatje?” zei hij met een rauwe stem. „Waar ga je zoo laat nog naar toe?”

Haar oogen flitsten en zij week terug, uitroepend: „Laat me gaan, meneer Bark! Hoe durft u!”

„O, zit 't zoo? Ga je de verwaande nuf spelen?” zei hij met een dikken lach. Hij greep haar opgeheven hand en trok haar naar zich toe. „Allo Linda. Waar ben je eigenlijk bang voor? Dat ik je een kusje zal geven? Of dat zoo erg is! Daar hoef je heusch niet zoo venijnig voor te doen!”

„Laat me los!” riep ze, tegenstribbelend.

Hij lachte in triomf over zijn brute kracht, wrong haar gezichtje naar boven en bukte zijn opgeblazen hoofd om haar te kussen. Linda voelde zich koud worden, er drong een snik over haar lippen. . . . En toen gebeurde er iets. Opeens voelde ze die hatelijke omknelling verzwakken; het gezicht van Zijden Bark ging onzeker heen en weer voor haar oogen en verdween toen. Even later zag zij het weer — aan haar voeten, en naast haar stond een jonge man, de vuisten nog gebald.

Vechtpartijen waren in die buurt niet onge- woon, en de geest van ridderlijkheid ontbreekt ook in morsige straatjes niet; Linda was dus niet zeer verbaasd over haar redding. Zij stond klaar om heen te snellen, maar er was iets, een gevoel van nieuwsgierigheid en dankbaarheid te zamen, dat haar staande hield. Met natuurlijke belangstelling keek zij naar haar bevrijder; en haar vrouwelijk oog merkte op, dat hij niet alleen jong en sterk, maar ook knap was. Een man komt nooit zoo voordeel uit, als wanneer hij een bedrukte vrouw bijstaat en zijn welgebouwde figuur, zijn schitterende oogen en zijn ernstig-strakke gezicht maakten meer indruk op Linda, dan zij zelf beseftte.

Zijden Bark krabbelde overeind en kwam dreigend op den anderen man toe; heesch zei hij:

„Wat heb jij te slaan? Ik zal je leeren, wien je voorhebt!”

Maar toen hij dat gezicht en die gestalte tegenover zich zag, daalde zijn moed, en hij zorgde, dat hij buiten bereik van dien sterken arm kwam — nog steeds scheldend en vloekend. De jonge man stak de handen in de zakken en wendde zich minachtend af. Zijden Bark duwde de deur van de herberg open, keek om en zei:

„Ik zal je onthouden, kereltje — reken er maar op, dat ik je onthouden zal! En ik beloof je, dat je er den volgende keer niet zoo goedkoop afkomt — en die meid ook niet!”

Toen de deur dichtviel achter haar belager, wou Linda haar weg vervolgen, maar een woord van den jongen man hield haar staande. Hij raapte het geldstuk op, dat zij had laten vallen, veegde er het slijk af en stak het haar toe. Zij nam het zwijgend aan, maar hij zag, dat haar hand beefde, dat zij doodsbleek was en dat haar lippen trilden.

„U schijnt nogal geschrokken te zijn,” zei hij. „U hebt u toch niet bezeerd, hoop ik?”

„Nee, ik ben niet geschrokken,” zei ze, doorlopend; zij sprak de ontkenning met eenige verontwaardiging uit, want het was geen vrees, maar gekrenkte vrouwentrots, die al haar zenuwen door- trilde. Hoe nederig en ruw haar omgeving ook was geweest, zij had zich nog nooit, vóór vanavond, voelen besmeuren door de aanraking van zoo'n man als Zijden Bark, nog geen man had 't geprobeerd, haar te kussen, en haar heel jonge ziel kwam in opstand tegen de belediging, die zij had ondervonden.

„Woont u hier in de buurt? Ik bedoel — gaat u naar huis?” vroeg hij. „Dan zal ik u even zoover brengen.”

„Ik woon een paar straten verder,” zei ze. „Ik moet even naar de apotheek, om hoestpastilles te halen voor

Minnie — voor een vriendin van me,” verbeterde zij haar woorden.

„Prachtig,” zei hij. „'t Is een schande, dat u lastig wordt gevallen, terwijl u uit bent om een ander te helpen. Gaat u uw pastilles maar koopen — ik zal even wachten.”

Als een andere man haar dit voorstel gedaan had, zou Linda het beschouwd hebben als een poging om wat te gaan flirten, om partij te trekken van den toestand — maar nog eens, er was iets in het gezicht en de stem van dezen jongen man, dat zulke achterdocht onmogelijk maakte.

Zij ging bij den apotheker binnen, en toen zij weer buiten kwam, stond hij op haar te wachten. Zij was nu haar opwindend en haar ergernis te boven, zij ademde weer rustiger en kon kalm nadenken.

Zwijgend wandelden zij samen naar Digby- straat 102. Zij bleven staan en keken elkaar aan. De jonge man stak de hand uit.

„Goedenavond,” zei hij rustig. „Mag ik uw naam weten?”

„Linda — goedenavond,” antwoordde zij met neergeslagen oogen; toen hief ze haar blik op naar den zijnen en sprak: „En dank u wel! Zijden Bark is een vlegel. Ik ben blij, dat u — net op tijd kwam — en hem zijn portie gegeven hebt.”

„Daar ben ik ook blij om,” zei hij glimlachend. „'t Was een gelukje voor me. Wat ik zeggen wou — hebt u een broer?”

„Waarom vraagt u dat?” vroeg ze, met groote oogen.

„Nu, als u er een hebt, zegt u hem dan — of anders uw vader — dat ze dien schoft een beetje in 't oog houden.”

„Ik heb geen broer — en geen vader of moeder ook,” zei ze.

Er kwam een zachter trek op het gezicht van den jongen man.

„Arm meisje!” zei hij bij zichzelf; maar zij ving de woorden niet op. Zij kreeg een kleur, haar mond ging open.

„Als ik ze had, zou ik 't hun toch niet vertellen,” zei ze zacht. „Ik — ik zou me veel te veel schamen.”

Met die woorden, terwijl haar wangen nog gloeiden, sprong zij op de stoep, deed de deur open en verdween.

De jonge man bleef nog een oogenblik staan en liep toen snel in westelijke richting. Hij verliet de schamele buurt en kwam in een wijk, waar geen kruiwagens en vischkarren reden, maar de equipages der rijken. Er liepen maar weinig menschen over de trottoirs langs de groote, statige huizen, en degenen, die hem passeerden, keken schuin naar den eenvoudig gekleeden man, die weinig op zijn plaats leek in die weelderige omge- ving. Maar hij liep door met opgeheven hoofd, rustig en zeker, alsof hij opging in zijn gedachten en zich niet bewust was van de nieuwsgierige blik- ken zijner medemenschen.

Hij bleef staan voor een

der grootste en deftigste huizen op het Lancaster- plein en trok aan de bel. Een bediende in rijke, maar rustige livrei deed de deur open en bekeek hem van onder tot boven, alsof hij zich verbaasde, dat zoo iemand den moed had aan te bellen.

„Is sir Joseph Haliford thuis?” vroeg de jonge man kalm.

„Dat weet ik niet. Ik wil zeggen: waar wou je hem voor spreken? Hier is de keukeningang niet. Hiernaast 't stoepje af, alsjeblieft.”

„Ik word verwacht,” zei de jonge man. „Zeg maar, dat meneer. . . . neen, zeg alleen maar, dat de persoon, dien hij verwachtte, er is.”

Zonder op toelating te wachten, stapte hij de hall in; hij ging de schilderijen staan bekijken, die aan de muren hingen. Met een verbaasd ge- zicht en een blik naar het kleerenkamertje, alsof hij bang was voor de veiligheid van jassen en para- plu's, ging de bediende met weezin gehoorzamen; hij kwam aanstonds terug, zei: „Dezen kant op, jonge man!” en leidde den bezoeker naar een deur achter in de hall.

De deur gaf toegang tot een weelderig gemeu- belde kamer met boekenkasten langs de muren. Aan een tafel zat een oude heer in avondkleding. Het zachte licht viel op zijn gezicht — dat altijd stug en onaangenaam stond, maar nooit zoo stug en onaangenaam als op dit oogenblik, nu het met een koelen, vasten blik staarde naar de eenvoud- ige gekleede figuur voor hem. Een paar seconden keken de twee mannen elkaar zwijgend aan. De gelaatstrekken van den jongen man drukten ernst, kalmte en zelfbeheersching uit.

„U hebt mij ontboden,” zei hij eindelijk.

De oude heer knikte. „Ga zitten,” zei hij. „Ja, ik heb je ontboden, Bernard.” Hij wachtte even en bekeek de kleeren van den jongen man met een donkeren, spottenden glimlach. „Naar je uiterlijk te oordeelen zou ik zeggen, dat 't je niet zoo heel best gaat. En als ik 't zeggen mag” — de glim- lach werd bijtend, de stem klonk zoetsappig —

„'t zou me heel weinig verdriet doen, als je me vertelde, dat ik gelijk heb.”

Bernard antwoordde niet, maar ging op zijn ge- mak zitten, sloeg de beenen over elkaar en keek rustig, vast, in de lichte oogen van zijn oom.

„Zooals je misschien al geraden hebt,” zei sir Joseph, „wou ik graag met je tot een vergelijk komen. Zeg nu nog niets. . . .” Hij hief een lange witte hand omhoog.

„Ik was niet van plan, iets te zeggen, oom,” zei Bernard. „Ik ben hier gekomen om te hooren, wat u me te zeggen hebt.”

„Goed,” zei zijn oom. „Dan hoop ik, dat je ge- duldig zult luisteren. Den laatsten keer, dat we elkaar gesproken hebben. . . . enfin, ik heb een hekel aan scènes, en ik moet zeggen, je was hef- tig — buitensporig heftig.”

„Dat spijt me zeer, oom,” zei Bernard. „Ik heb alleen mijn meening uitgesproken — misschien een beetje erg duidelijk.”

Ziedaar een episode uit het begin van ons nieuwste premieboek „Linda's onver- wachte rijkdom”, waarin niemand minder dan Charles Garvice op de hem eigen meesterlijke wijze maatschappelijke toestanden schildert uit het Engeland van vóór den oorlog. Dat hij dit doet in felle kleuren, waarbij de tegenstellingen meeslependen roman, maar vooral dat hij zulks doet in het kader van een boeienden romanschrijver als Garvice mogen verwachten. Maar hier spreekt ook het uiterst kundig van iemand, die de nooden van zijn tijd begrepen heeft en daarom ook het warme hart met de misdeelden en miskenden, bepaalde toestanden hekelt en gispt. . . .

**MET DEZEN ROMAN HEEFT CHARLES GARVICE
EEN GROOT EN OPBOUWEND WERK VERRICHT!**

Zooals bekend wordt dit prachtwerk voor onze lezers beschikbaar gesteld tegen de uiterst geringe vergoeding van slechts 17½ cent. Onze bezorgers of agenten zijn verplicht U geregeld onze premieboeken aan te bieden, denk daaraan. Franco toezending per post volgt na toezending van post- wissel groot 22½ of 80 cent, resp. voor een ingenaaid exemplaar of een gebonden in luxe prachtband.

De Godin der duizend Katten

Wat de Zweed deed was eenvoudig waanzinnig — Weliswaar had de manier, waarop hij met den waard gehandeld had, al die schooiers eerbied ingeboezemd — ze durfden nog niet goed dicht bij hem te komen. En hij, brave kerel, deed, alsof hij niets merkte van het dreigende gevaar.

Hij zocht miss Hilgen, en al het andere was hem onverschillig. Om het gepeupel om hem heen gaf hij geen rooien duit, deze nazaat der Wikings.

Hij had voor het heele gezelschap de verachting van den Noorderling, die de twee grootsten van de bende met elken arm stijf in de lucht kon houden, als hij wilde. Maar ik zag, hoe een uit zijn gedommel ruw gewekte Grieksche matroos met zijn hand in zijn zak tastte en hoe twee of drie kerels met een fez op langzaam en voorzichtig in de richting van Timskjöld's rug vorderden. Voor mij stond een massieve man met breede schouders, een dubbele kin en een vettige, borstelige snor. Die had het noodige gewicht, en ik liet hem tegen den Griek aanbotsen — tamelijk hevig.

Allebei vielen ze op den grond en sleepten daarbij in de haast nog een derde in hun val mee. Dat gaf tamelijk veel lawaai en de Wiking vond het toch de moeite van 't omkijken waard. Ik wenkte energiek en wees hem naar den uitgang. Maar hij had naar het scheen werkelijk zijn verstand verloren, speelde weer molenwieken en stormde verder.

De binnenarchitectuur van de huizen in deze stadswijken is, zooals vanzelf spreekt, de onbetrouwbaarste, die men zich kan voorstellen.

De waard van een hashish-kit moet er natuurlijk zooveel en zoo goed mogelijk verstopte schuilhoeken op nahouden, waarin men een eventueel onderzoek door de politie rustig kan afwachten, zonder bang te hoeven zijn voor ontdekking.

Deze jacht door het huis was zoo ongeveer het domste, wat we konden doen.

Maar evengoed had men een wildgeworden rhinoceros met een touwtje kunnen vastbinden als dezen koppigen reus van een Zweed tegenhouden.

Hij vloog, als een kogel van tweehonderd pond gewicht, over trappen en portalen door kleine, halfdonkere kamers, zond hiér menschen met een vuistslag naar den eersten den besten hoek, drukte daar een houten deur met zijn schouder in en brulde daarbij met een stem, die dooden kon opwekken, om miss Hilgen.

Vrouwen sprongen ontsteld op zij, planken met flesschen en glazen kwamen met luid gerinkel naar beneden — ik was steeds ongeveer twee passen achter mijn prachtige Wiking aan en hoorde het geraas en getier achter ons steeds luider aanzwellen.

Tweemaal suisden er flesschen rakelings langs mijn oor heen, zoodat ik de zuiging van de lucht voelde. Met luid gestamp vielen we half een scheeve trap af — juist in de armen van drie tamelijk beschonken macaroni-eters.

De brave Timskjöld had nu volle vaart. Er was wel zooiets als een middelmatig groote tank noodig om hem tegen te houden.

De macaroni-eters kwamen zeker pas een paar minuten later weer tot bezinning.

Maar ook hier moest ik den eenen nog vlug een klap geven, omdat hij zijn hand aan zijn mes had.

Wat een afschuwelijke gewoonte, dat steken! De Italianen zijn daar sterk in.

Hoe we uit het hol geraakten, is me nog tamelijk onduidelijk. Ik weet alleen nog maar, dat we buiten begonnen te draven, alsof we een prijs moesten behalen. Om twee of drie hoeken heen.

DOOR
LUDWIG VON WOHL

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Frank Norton heeft van de Engelsche en Egyptische regeeringen verlof gekregen om een jaar lang onder de inboorlingen te Cairo te leven. Hij verhuurt zich als gids om vreemdelingen rond te leiden. De Syriër Habib Effendi brengt hem in kennis met den Zweed Timskjöld en verzoekt hem dezen jongen man te brengen naar de geheimzinnige „Tsar” in het huis van Mahmoed Bey. Norton, die den naam van Kelad ben Shorak heeft aangenomen, steunt na eenige aarzeling toe. Ze begeven zich er heen in gezelschap van een jong meisje, miss Hilgen, dat door Timskjöld het hof wordt gemaakt. Zij slagen er in de „Tsar”-plechtigheid in het geheim te volgen. Nymet Teridek, de schoone Egyptische, echtgenoot van Mahmoed Bey, wil de liefde van haar heer terug winnen; er wordt van haar geëischt, dat een offer zal worden gebracht. Tijdens de wreede Tsar wordt het gezelschap echter ontdekt. Juffrouw Hilgen wordt ontvoerd en nu beginnen Kelad en Timskjöld een wilde jacht om haar op te sporen.

Toen stonden we allebei, als op commando, stil. De Zweed keek mij lang en opletend aan.

„Mensch — jij bruine kaffer slaat er ook goed op los,” mompelde hij in zijn moedertaal.

Toen kon ik geen weerstand bieden.

En op eerbiedigen, beleefden toon zei ik, ook in 't Zweedsch: „Wel bedankt. U aait overigens ook niet bepaald.”

De uitdrukking van zijn gezicht was goud waard. En toen barssten we allebei uit, dat wil zeggen: hij in een brullend gelach, terwijl ik vergenoegd in mezelf grinnikte.

Het was meer onze opwinding, onze overspannen zenuwtoestand, die ons deed lachen. Want over 't algemeen waren we heusch niet gestemd om te lachen.

„Je — je kent Zweedsch?”

„Ik heb een Zweedschen heer vele weken rondgeleid,” loog ik.

En toen werden we allebei ernstig en spraken plotseling weer Engelsch.

„Geloof je, dat juffrouw Hilgen in . . . in dat huis wordt vastgehouden?”

Ik dacht na.

„Nee, Effendi.”

„Dan . . .”

„Ik geloof, dat de tuinman tegen ons gelogen heeft —”

„Op een verkeerd spoor gebracht! Dat kan natuurlijk zoo wezen. Maar waar kan ze toch zijn?”

„In de villa is ze niet meer,” zei ik peinzend. „Dat zou te gevaarlijk zijn voor Mahmoed Bey.”

„Voor wien . . . ?”

„Voor Mahmoed Bey, aan wien de villa hoort. Al is hij op reis, zijn vrouw zal daar toch aan denken.”

Timskjöld floot tusschen zijn tanden.

Ik maakte een beweging.

„Waar ga je heen?”

„Terug naar de Scharia Lucetti.”

We slopen meer dan we liepen.

De straat lag nu in 't heldere maanlicht.

Van binnen uit het huis, waar we net aan ontsnapt waren, klonken woedende, opgewonden stemmen. Ik wenkte tegen Timskjöld, dat hij wachten moest en sloop zoo dicht mogelijk bij den ingang. Als ik heel scherp luisterde, kon ik enkele woorden van het gesprokene verstaan.

„Is het daar dan veilig?”

„Hoe kan ik dat weten, Corpo di Bacco! Ik weet immers niet eens precies, waar het is!”

„Dat was de stem van den waard.”

„Het gaat me nu ook niks meer aan, versta je?”

Ik heb gedaan, wat ik kon. De lange vent heeft me bijna geworgd.”

No. 4

„Dat-ie zoo gauw den weg hierheen gevonden heeft! Wij hadden nauwelijks tijd het pak weg te brengen.”

„Het pak?”

„Wat zit er eigenlijk in?”

Er volgde een pauze.

Toen zei een schorre stem:

„Je moet niet zoo nieuwsgierig zijn, Giulio, mijn suikerpeer. Nieuwsgierigheid is een ondeugd — je gaat er voor je tijd dood aan . . .”

Weer ontstond er een pauze.

En toen ze weer begonnen te praten, hadden ze het over iets anders.

De schurken hadden, naar het scheen, juffrouw Hilgen gewoon als een pak verpakt en ze naar de een of andere goed verborgen plaats gebracht.

Ik begreep er niets van. Ik begreep er met den besten wil niets van. Wat hadden ze toch met de heele geschiedenis voor?

Als ze het arme meisje wilden vermoorden, had dat hier al kunnen gebeuren. Ja, de hashish-kroeg was zelfs als gemaakt voor zulke doeleinden.

Waarom deden ze zoo geheimzinnig? De waard wist meer, dan hij zei. De waard moest uitgehoord worden.

Ik wenkte den Zweed om dichterbij te komen. Hij kwam, totaal onbekommerd om het leven, dat hij daarbij maakte, wat bepaald op mijn zenuwen werkte.

„Ik zal u een man toegooien, Effendi,” fluisterde ik. „U moet hem direct zoo pakken, dat hij niet schreeuwen kan, en dan links den hoek omloopen, zoo gauw als u kunt. Ik volg wel.”

Timskjöld knikte, ofschoon hij er niets van begreep. Hij scheen zich in 't minst niet te verwonderen over mijn plan.

Later deed ik de ervaring op, dat hij zich nooit over iets verwonderde.

Ik krabde doodbedaard weer aan de deur en stond verscheen de waard.

Met een vluggen greep had ik hem bij de keel en trok hem uit de deur, die ik met mijn andere hand dichtsloeg. Daarna pakte ik hem met twee handen een gooide hem in Timskjöld's armen. De Zweed hield hem stevig vast, wierp de trappelende, kreuende bagage over zijn schouder en liep zoo hard hij kon den hoek om.

De deur werd weer opengerukt, de hoofden van drie, vier mannen werden zichtbaar.

Ik had nu mijn revolver getrokken en stond gereed tot schieten.

„Allen achteruit,” commandeerde ik.

Geheel overbluft gehoorzaamden ze.

„Nu blijven jullie een kwartier rustig,” beval ik verder. „Ik sta hier met een geladen revolver. De eerste, die een stap naar de deur doet, heeft een gat in zijn hoofd. En weg met de hand van je zak daar achter.”

Het dozijn menschen, dat in die voorste kamer samenhokte, gehoorzaamde even gewillig, als het gespuis in een Chineesche opiumkit, in een Mexikaansche Aguardiente kroeg of in een distilleer-lokaal van de Berlijnsche buitenwijken zou gehoorzaamd hebben.

Ik stond nu in de deuropening.

Timskjöld moest al minstens honderd meter ver zijn. Ik mocht me niet langer ophouden, begon langzaam te retireeren, terwijl ik de deur, die naar binnen opening, als een schild naar me toe trok.

„Ik sta hier heel mooi gedekt,” verklaarde ik. „Ik kan jullie prachtig overzien. Dus houd je stil, lieve menschen.”

Onderwijl knelde ik den revolverloop tusschen de deur en haar omlijsting, zoodat hij dreigend naar binnen keek. En maakte, geruischloos, dat ik wegwam.

Tot ze ontdekt hadden, dat de revolver hun niet veel doen kon, omdat er niemand meer achter stond om haar af te schieten, kon ik Timskjöld driemaal ingehaald hebben.

De Zweed kon door zijn gevangene niet hard loopen. Bij de tweede kruising van straten haalde ik hem al in. Wijd en zijd was anders geen mensch te zien. De heeren Muzelmannen sliepen al verscheidene uren, en van een Zaptiek, een politie-agent, kan geen verstandig mensch verlangen, dat hij om dezen tijd in deze straten komt.

Timskjöld liet den half bewusteloozen waard zakken, en ik begon hem vragen te stellen.

Toen hij niet terstond wilde antwoorden, wees ik zonder een woord te spreken op een ijzeren haak, die op iets meer dan manshoogte aan een buis te zien was en wel oorspronkelijk gediend moest hebben om een gaslantaarn te dragen.

Vervolgens maakte ik weer zonder een woord te zeggen de bretels van den waard los en legde ze om zijn hals.

Dat miste zijn uitwerking niet.

„Ik weet niet veel, mijnheer — heelemaal niet veel — alleen, dat er een auto aankwam, een groote auto, en een chauffeur erin — ”

„In livrei ?”

„Neen, heer — in kaftan en fez. Hij gaf mij een pakket — ”

„Hoe groot was het pak ?”

„Het was klein — tamelijk klein. Je kon het gemakkelijk in je hand dragen.”

Kalm trok ik hem in de richting van den haak in den muur en maakte aanstalten, om hem zonder de minste plichtpleging op te knopen.

„Niet... niet, heer — laat me... ik — ”

„Hoe groot was het pak ?”

„Het was groot en tamelijk lang, heer — het zag eruit als een tapijtrol.”

„Zie je, hoe goed je kunt spreken, als je een beetje geholpen wordt. Heb je het pak opengemaakt ?”

De waard stak zijn handen omhoog om zijn woorden kracht bij te zetten.

„Ik zweer, heer — waarachtig — ik heb 't niet opengemaakt. Dat mocht ik heelemaal niet.”

„Wat heb je met het pak gedaan ?”

„Twee van mijn menschen hebben het weggebracht.”

„Waarheen ?”

„Naar de — ”

De waard hield op. Er klonken haastige voetstappen. Een heele troep mannen kwam om den hoek. Het waren de kerels, bij wie ik mijn revolver als bewaker had gelaten.

„Hierheen !” schreeuwde de waard. „Hulp — hierheen !”

Woedend gaf de Zweed hem een slag op zijn nek, zoodat hij omviel.

„Laat u hem liggen,” zei ik. „We moeten maken, dat we wegkomen.”

Er klonk een schot.

Waarschijnlijk uit mijn eigen revolver. De kogel sloeg kalk uit het huis achter ons. Het volgende schot moest gevaarlijk worden.

„Vooruit, Effendi !”

Wij renden.

Nooit zal ik deze vlucht door het nachtelijke Caïro vergeten. Ongelooflijk, hoeveel schimmen, spookachtige, griezelige gedaanten opdoken, ons den weg versperden, achter ons aan riepen en schreeuwden.

En we hadden het ontzettende, uit angstige dromen bekende gevoel, dat we maar niet voortkwamen, hoe hard we ook liepen.

Niet, omdat, zooals vaak in een droom, onze beenen loodzwaar wogen, maar omdat de straten, die vreeselijke, kromme, nauwe stegen, maar niet ophielden. Deze wijk van Caïro is erger dan de havenwijk van Sjanghai, erger dan de Chineezestad in San Francisco, het is een afgrond, waar honderdduizend duivels in wonen, vampiers, monsters, weerwolven...

Onze vervolgers waren we na een kwartier al kwijt. Maar de heele nacht scheen ons plotseling vijandig gezind. Overal loerde wat, hurkte iets boosaardig grijnzend in de duisternis. Honderdmaal had ik bij mezelf gezegd, dat ik Caïro immers kende, dat er nauwelijks één straat was, waar ik niet al eens doorgekomen was. Ik kende de zeldzame menschen, die hier huisden, en leefde sinds

maanden onder hen als huns gelijke. Maar in dezen nacht scheen de duivel de stad veranderd te hebben, zoodat ze steeds meer en steeds nieuwe afschuwelijke gedaanten toonde.

Tot we plotseling op de Muski uitkwamen, druipend van het zweet en op van de zenuwen.

Het kan ook wel wezen, dat de Tsar-séance hier niet weinig toe had bijgedragen.

„Voor vandaag kan ik niet meer,” zei Timskjöld schor, toen we bij het Shepherd-hotel kwamen.

„Ik verwacht je om negen uur 's morgens in de hal.”

„Zal de Effendi het aan de politie laten weten ?”

„Niet voor morgen. Vannacht kan toch niets meer gebeuren.”

„Goeden nacht, Effendi.”

„Je bent gek — om me dat te wenschen ! Overigens ben je een flinke kerel. Tot morgen.”

Ik maakte een buiging en ging langzaam naar Shoebra terug, om in Said ben Saoed's vlooiënhol te overnachten. Verward en verdoovend dwarrelde de gedachten door mijn hoofd.

Ik probeerde er achter te komen, welk belang ze konden hebben om juffrouw Hilgen weg te brengen. Hoe kon Mahmoed Bey's vrouw zich tot zoiets leenen ? En toen kwam er een gedachte bij me op, die me ijskoud maakte van ontzetting en alle moeheid verdreef. Ik deed in dezen nacht geen oog dicht.

VI. EEN HEKS VAN ONZEN TIJD.

Om negen uur 's morgens vond ik Timskjöld in de hal van het hotel. Ik zag terstond, dat het hem net zoo gegaan was als mij.

Hij was heel bleek, had donkere randen om zijn oogen en liep onrustig op en neer, waardoor hij tot wanhoop van het hotelpersoneel een ware verkeershindernis vormde.

Toen hij mij zag, stortte hij zich letterlijk op mij.

„Daar ben je dus — ik heb geprobeerd met Habib Effendi te spreken, maar geen mogelijkheid, ze wekken hem niet. Wat doen we nu, moeten we toch kennis geven bij de politie? Vijf maal heb ik naar Habib Effendi's huis getelefoneerd — de man slaapt en slaapt en wij verliezen onzen tijd. Ik moet bepaald terstond — ”

„Mr. Timskjöld.”

Hij draaide zich om.

Politie als kindermisje. — In sommige buitenwijken van Berlijn worden de kinderen van afgelegen buurten door de Schupo van en naar school begeleid. De overvallen, die in de velden en bosschen plaats hadden, gaven tot dezen maatregel aanleiding.

„Habib Effendi is aan de telefoon. Hij vraagt of...”

Weg was de Zweed, zoo vlug, dat de kleine telefoonboy hem nauwelijks kon volgen.

Ik wachtte ongeduldig. Gedurende den nacht waren verschillende besluiten in mij gerijpt. Ik moest handelen en dat wel zoo spoedig mogelijk. Misschien verdween Kelad ben Shorak nog vandaag om nooit weer terug te komen en Frank Norten vierde zijn opstanding. Misschien. Zoo ongeveer om één uur zou dat beslist worden.

Na twee minuten kwam Timskjöld terug.

„Habib Effendi is buiten zichzelf,” zei hij. „Hij zal me binnen twintig minuten een heer van de politie sturen.”

Ik wist, wat in Egypte twintig minuten wil zeggen en bereidde me voor op een zware geduldsproef. Maar Habib Effendi was een invloedrijk man. Iets meer dan een uur later verscheen een frisch en energiek uitziend heer in burgerkleding, met een fez op zijn massieven schedel.

Hij boog met een ruk.

„Mustapha Zagal, inspecteur van politie.”

Timskjöld haalde verlicht adem en begon te vertellen. Chronologisch en met alle bijzonderheden. Hij dwong zich tot kalmte.

Toen er sprake was van ons binnendringen in Mahmoed Bey's huis schudde de ambtenaar afkeurend zijn hoofd.

„Zeer onaangenaam. Dat is een groot nadeel voor het onderzoek.”

Toen vroeg hij om mijn papieren, keek ze heel zorgvuldig na en bekeek me een beetje wantrouwend. Maar daar was ik aan gewend, en het maakte geen indruk meer op me.

Tenslotte dacht hij een poosje tamelijk ingespannen na. Daarna verzocht hij aan Timskjöld om met hem mee te gaan. Een beweging van zijn hoofd, die ik niet kon misverstaan, gaf me te kennen, dat ik ook mee moest komen.

Als Habib Effendi de heele zaak niet op touw had gezet — Allah weet, hoe 't dan met me zou zijn afgelopen.

Buiten nam Timskjöld een taxi en we reden naar Mahmoed Bey's villa.

De inspecteur liet den auto een paar huizen eerder stoppen.

„Ik zal er daar natuurlijk niet over spreken, dat de dame en u in het huis van den Bey geweest zijn,” verklaarde hij. „Dat zou tegen u alle drie minstens een aanklacht wegens huisvredebreuk opleveren. Het eenige, wat we kunnen doen, is laten vragen of er misschien iets bekend is over het verblijf van de dame. Dat men haar gemist had sinds een wandeling hierheen.”

„Ze zullen u natuurlijk met „neen” antwoorden,” onderbrak Timskjöld hem bitter. „En dan zullen we den aftocht blazen en net zoo veel weten als van te voren.”

De politie-inspecteur glimlachte uit de hoogte.

„Neen zeggen kunnen ze altijd. Als wij zeggen: U hebt Tsar gehouden, mevrouw — dat is al strafbaar. Verder is juffrouw Hilgen in uw huis verdwenen... dan kan zij antwoorden: wat heeft die dame, wat hebben de heeren in mijn huis te maken, en kan wie weet nog een aanklacht wegens diefstal of zoo iets tegen u indienen. Dan komt u in voorarrest en bent verhinderd, om verder onderzoek te doen.”

Dat zag Timskjöld in.

„Misschien kan de tuinman Hafid als getuige dienen, Effendi,” waagde ik in 't midden te brengen. „Hij was voortdurend bij ons en kan voor ons getuigen.”

De inspecteur scheen eerst een beetje boos over mijn opdringerigheid, maar daarna scheen hij het toch een idee te vinden. Hij knikte kort en ging vooruit op het tuinhek van het huis af.

Hij belde en er verscheen een bediende.

De inspecteur maakte zich bekend.

„U hebt hier een tuinman Hafid — waar is hij?”

„Ik zal hem zoeken.”

Wij stonden als op heete kolen en wachtten. De bediende kwam terug.

„Hafid is vanmorgen met den vroegen trein naar Alexandrië gegaan om zaad te kopen,” berichtte hij, maakte een handbeweging als om zich te verontschuldigen en wilde zich weer terugtrekken.

Maar Mustapha Zagal liet zich niet zoo zonder meer afschepen.

„Is de Bey thuis?”

„De Bey is in het ministerie.”

„Dien ons toch aan.”

De vrouw moet in het Oosten zoo min mogelijk genoemd worden. In de streng geloovige streken wordt zelfs de aanduiding vrouw, echtgenoot, meisje, als het even gaat heelemaal niet gebruikt, maar met een verklarende uitdrukking beleefd omschreven.

„Ik zal vragen,” zei de bediende een weinig verlegen.

Mustapha Zagal had een domheid begaan. Hij had moeten omkeeren en pas na den terugkeer van den Bey moeten weerkomen.

De vijandschap van den Bey kon hem zijn betrekking kosten. Hij voelde zich ook zichtbaar niet prettig in deze heele aangelegenheid. Alleen door Habib Effendi's invloed betoonde hij zich zoo ijverig.

Tot mijn verbazing kwam de bediende bijna onmiddellijk terug. Wij moesten binnenvolgen. De villa was geheel in Europeeschen stijl ingericht. Alleen tapijten als deze had ik in een Europeesch huis nooit gezien.

Toen trad Nymet Teridek binnen.

In een Europeesche morgenjapon, gereed om

uit te gaan; van haar klein Parijsch hoedje viel een dunne sluier over haar gezicht.

Mustapha Zagal maakte een diepe buiging en onwillekeurig volgden Timskjöld en ik zijn voorbeeld. Zij boog even met haar hoofd en zette een koel afwachtend gezicht.

De politie-inspecteur schraapte een beetje verlegen zijn keel.

„Het spijt mij erg, dat ik moet storen — maar de plicht...”

„Dat begrijp ik volkomen. Wat kan ik voor u doen?”

Ze hield zich geheel als groote dame van de wereld. Wanneer iemand haar niet, zooals ik gisteren, in bijgeloovige wanhoop voor een oude Soedaneesche toovenaar gezien had...

„Deze heer... mijnheer...”

„Timskjöld,” vulde de Zweed terstond in.

„— bevond zich gisteren met een dame op een wandeling in deze buurt. Het was tamelijk laat en mijnheer T - Timskjöld verloor in de duisternis de dame uit het oog. Juist hier in de omgeving van de villa. De dame was vanmorgen nog niet in haar hotel teruggekeerd. Men is in groote ongerustheid over haar en ik wilde vragen, of men haar misschien hier gezien heeft?”

(Wordt voortgezet.)

Politie als kindermisje. — Elken dag mag op zijn beurt een der kleinen meerijden op het paard van den Schupo.

THE THERMOGENE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n weldoende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST, KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en STEKEN in de ZIJ.**

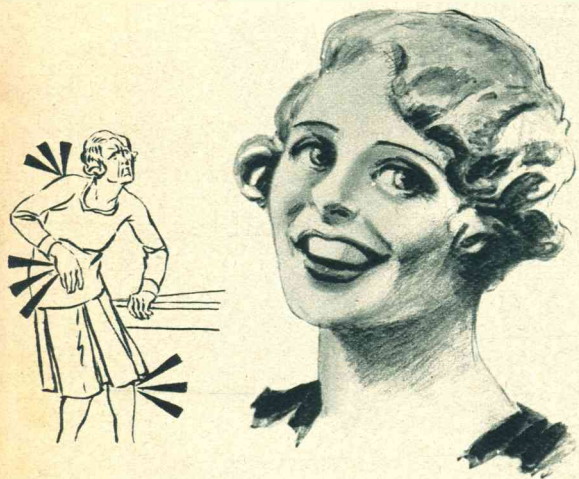
Doozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

Aambeien

In- en uitwendige, zowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**. Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

Adverteeren doet verkoopen!

KON GEEN KNIE BUIGEN.

Invalide door zenuwpijnen.

Bij het schrijven over de pijnen en ongemakken, die zij leed door neuritis, vertelt deze vrouw ook, hoe zij zich hiervan bevrijdde.

Kruschen Salts

"Ik heb Kruschen Salts genomen tegen neuritis en het heeft zonder twijfel een wonderbaarlijke uitwerking gehad. Mijn knieën deden erge pijn en het werd mij onmogelijk ze te buigen. Waar ik mijn heele huishouden zelf doe, kunt U zich wel indenken, wat dit voor mij beteekent. Twee maanden geleden begon ik Kruschen Salts te gebruiken, en ik zou nu werkelijk voor geen geld ter wereld mijn flesch Kruschen in huis willen missen. Ik beweer dat Kruschen zijn gewicht waard is in 22 karaats goud." C. M. H.

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon. Stralende gezondheid voor één cent per dag. Nu is het de meest geschikte tijd dit alles eens zelf te ondervinden — op 't oogenblik kunt u Kruschen Salts probeeren op onze kosten. Want door heel Holland zijn onder de apothekers en drogisten duizenden flacons Kruschen verdeeld, die verpakt zijn met een gratis proefflacon. U kunt deze gratis proefflacon gebruiken zonder de gewone flacon Kruschen te openen. En als u na deze proef niet volkomen tevreden bent, kunt u de groote flacon terug brengen bij den winkelier waar u haar kocht, en hij zal u uw f 1.60 (uw geheele uitgave) zonder omwegen terugbetalen. Maar vergeet niet, dat de gratis proefflacon alleen verpakt is bij de groote maat van f 1.60 en dan nog slechts voor een beperkten tijd. Gaat dus naar uw apotheker of drogist, voordat hij deze groote proefpakketten uitverkocht heeft. Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam-C.

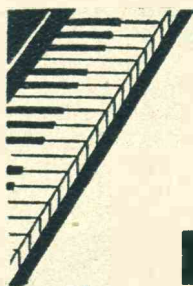
is baby NIET ondeugend?

pas dan op, Moeder

Als baby niet ondeugend is, is baby niet in orde. Baby-speelgoed, dat onnatuurlijk lang nieuw blijft, waarschuwt U: Verander baby's levensloop nog tijdig! Veroordeel hem niet, om straks achter te blijven met leeren. Met voetballen. Met een-man-woorden. Er is Jecovitol! Vloeibare levenskracht. Jecovitol wordt door een Nederlandsch Hoogleeraar geijkt op vitaminegehalte, aangezien dikwijls prachtig uitziende levertraan geen voldoende vitaminegehalte heeft. Jecovitol bevat altijd minstens 50 eenheden vitamine A en 250 eenheden vitamine D. Maak baby ondeugend en gezond. Met Jecovitol!

JECOVITOL

Prijs per flesch f 1.- Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.
Geen rachitis meer bij de Nederlandsche kinderen!

'n Goede Piano

't Behoeft geen nieuwe te zijn. U vindt bij ons uitnemende gebruikte instrumenten, die wij U onder garantie leveren. De prijzen zullen U meevallen! Vraagt de lijst eens aan!

BENDER

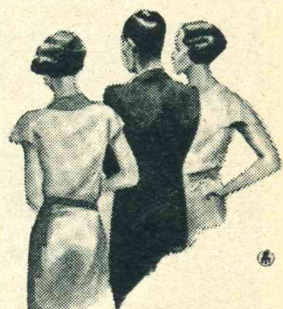
PIANOS-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS
Amsterdam, Spui 12, h. N. Z. Voorburgwal.
Rotterdam — Arnhem — Breda — Leiden

Oorsuizen

en doofheid, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBURG

Oosterpark 45, Amsterdam

Slank worden en slank blijven

door **Dr. E. Richter's Kruidenthee** het meest natuurlijke middel tegen corpulentie. Bij alle apotheken en drogisten

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het **PATENT LUCHTAPPARAAT.**

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet.

Dr. H. NANNING's Zetpillen tegen Aambeien

werken pijnstillend en genezen in korten tijd de ontstoken slijmvliezen. De

maakt het inbrengen zeer gemakkelijk. Verkrijgbaar bij alle Apothekers en Drogisten à f 1.75 per doosje van 12 stuks.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”

Haarlem - Wilsonsplein 11 - Oppericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen- en Volksverzekeringen

Witte Tanden: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermint tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

heden gespeelde zes wedstrijden leverden slechts twee punten op en hoewel de nederlagen over 't algemeen maar heel klein zijn geweest, gingen er toch reeds zooveel punten verloren, dat de kans op een behoorlijke plaats op de ranglijst bijna als verloren moet worden beschouwd. Waarmede we natuurlijk geenszins willen beweren, dat de zebra's nu maar bij de pakken moeten gaan neerzitten. Daar is ook allermintst reden voor. Tusschen de bovenste en de laatste plaats is nog gelegenheid genoeg voor de Blauw Witters om een plekje te vinden dat hen voor degradatiewedstrijden vrijwaart. Men behoeft echter evenmin de oogen te sluiten voor het feit dat den zebra's nog een zeer zware strijd wacht. Als men eens ziet

SPORT VAN ZONDAG

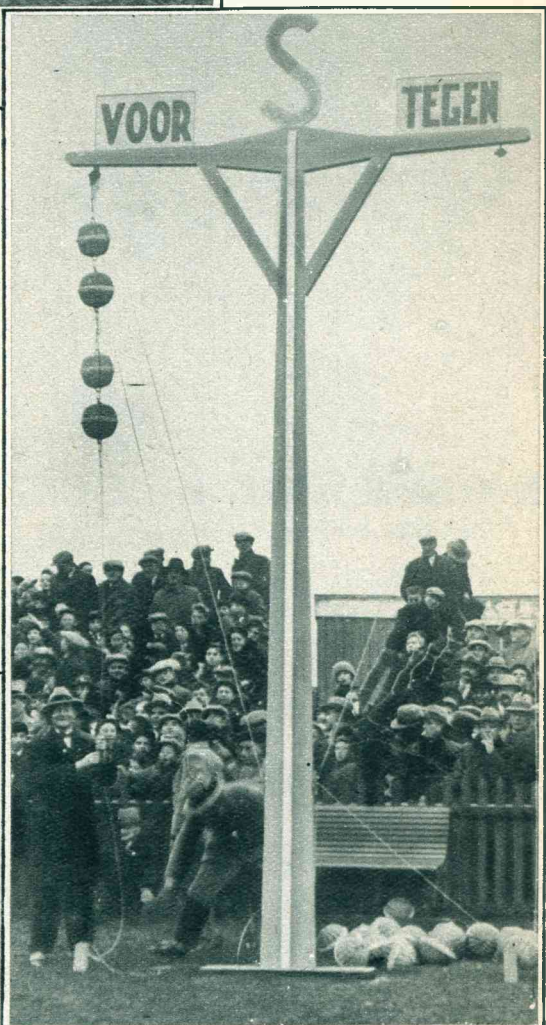
Stormvogels klopt Ajax met 5-0. Een der talrijke mislukte aanvallen van de Amsterdammers op het Stormvogelsdoel.

De stormbal hangt! Stormvogels heeft in plaats van 't z.g. scoringsbord een scoringspaal met stormballen gemaakt om den stand tijdens den wedstrijd weer te geven. Vier stormballen zijn reeds in Stormvogels' voordeel geheschen in de match tegen Ajax.

De productieve aanval van Stormvogels bedreigt 't Amsterdamsche doel. Spelmoment uit den met 5-0 gewonnen wedstrijd van Stormvogels tegen Ajax op Zondag j.l.

Kunnen we tevreden zijn met het ééne puntje, dat Blauw Wit Zondag in de wacht heeft gesleept? Bij de beantwoording van deze vraag gaat het er allereerst om op welk standpunt men zich stelt. In aanmerking genomen dat V. S. V. tot kort voor tijd nog — zij het dan ook tegen de verhouding in — de leiding had, valt de puntenverdeling nog mee, doch als wij daartegenover stellen, dat de zebra's gedurende een zeer belangrijk deel van den speeltijd de overhand hadden, dan kan men zich toch moeilijk erg voldaan voelen met het resultaat. Dat de Stadionbewoners tijdens dit seizoen tot de zwakkeren van afdeling I zullen behooren, is vrijwel als vaststaand aan te nemen. De tot op

wat er zoo boven de Stadionmannen huist, dan komt men toch gemakkelijk tot de conclusie, dat er nog heel wat van de spelers zal worden geverg'd.

Ajax is met de kous op den kop uit IJmuiden teruggekomen. Hoewel wij Stormvogels de beste kans gaven, hadden wij een zoo groote nederlaag der Meerbewoners toch in geen geval verwacht.

Met ons zijn Zondag duizenden Amsterdammers getuigen geweest van een ware débacle hunner favorieten, die tegenover vijf goals van de Stormpietjes niet één doelpunt wisten te stellen.

D.W.S. en Spartaan speelden Zondag in den polder een spannenden wedstrijd, welke door de D.W.S.ers met 4-2 werd gewonnen. Op onze kiek ziet men den D.W.S.-keeper in actie bij een hoog schot op zijn doel.

De reden hiervan? Het heeft Ajax niet meegezien, doch dit was — men behoeft er de cijfers maar voor te zien — niet de voornaamste factor.

Deze is meer te zoeken in het feit dat de Ajacieden, hoe uitstekend zij ook tijdens het eerste gedeelte van den wedstrijd speelden, niet door de IJmuidensche verdediging konden komen. De Stormvogelsback Haak maakte den linkervleugel van den Amsterdamschen aanval door zijn prachtig spel absoluut lam. v. Reenen kwam er zoo goed als niet aan te pas, enz. enz. Kortom, het lukte niet, doch men zou er Stormvogels aan te kort doen, als men beweerde dat de Ajacieden stuk voor stuk een off day hebben gehad. Neen, het zeersnelle en verrassende spel der IJmuid-

Stormvogels is hij van zeer groote waarde.

Als men uit het bovenstaande zou concluderen, dat de kracht van de Stormvogelsploeg terug is te brengen tot een productief kick and rushspel,

De damesfloretploeg van den Amsterdamschen schiermbond om het kampioenschap van Amsterdam. Een snapshot uit het treffen tusschen de dames De Boer (kampioene) en De Roos.

dan heeft men het mis. Voor den fijnproever staat het spel van Ajax en Feijenoord b.v. ver boven dat van het IJmuidensche team, doch de materialist die goals vraagt, en wie doet dit eigenlijk niet, zal moeten toegeven dat de Vogels, die met de door hun halflinie goed aangegeven ballen zooveel mogelijk den kortsten weg naar het vijandelijke doel nemen, momenteel een ploeg hebben, die haar leidende positie in afdeling II wel degelijk aan uitstekende hoedanigheden dankt, al zijn ze dan ook van een andere soort dan die der eerder genoemde clubs.

Blauw Wit en V. S. V. deelen in het Stadion de punten. Kiekje uit deze match. Een onderbroken aanval der V.S.V.ers.

Koog Zaandijk wint den korfbalwedstrijd tegen D.V.D. met 5—3. De Koog Zaandijkers belegeren op onze foto den korf van D.V.D.

Ter gelegenheid van het 6de lustrum van de korfbalvereniging D. T. V. werden Zondag op het Parkschoouburgterrein wedstrijden voor alle twaalf-tallen gehouden. Een spelmoment uit de ontmoeting D.T.V. I—Deetos I.

denaren, waarop wij al eens eerder de aandacht hebben gevestigd, „lag” Ajax niet. Ajax mag een v. Reenen, een Mulders en een Volkers in zijn voorlijn hebben, spelers die technisch stuk voor stuk op een hooger plan staan dan de IJmuidensche aanvallers, het heeft geen Groeneveld en geen Ketting, waarvan vooral eerstgenoemde Zondag bewees, hoe hardloopen en ferm doorzetten tot succes kunnen leiden. Een speler als Groeneveld zou bij Ajax uit het kader vallen en misschien niet eens veel presteeren; in

Zal het bij ons ook zoo zijn? De Berlijner vermaakt zich altijd buitengewoon bij de Zesdaagsche wielervedstrijden. Vooral als de muziek de speciale Sportpalast-wals inzet, bereikt de „Stimmung” vaak haar hoogtepunt. Op bovenstaande wijze wordt de taak der muziek door het publiek verlicht. Het neemt heele gedeelten van beoelde wals voor zijn rekening.

Ja - natuurlijk kunt U slank worden!

Door middel van Facil-Pastilles wordt U weer slank, zonder diët en zonder het minste gevaar voor de gezondheid. Dit kan door duizenden bevestigd worden.

Facil is verkrijgbaar in apotheken en drogisterijen à f 3.- per buis van 100 pastilles voor een vermageringskuur van 3 weken.

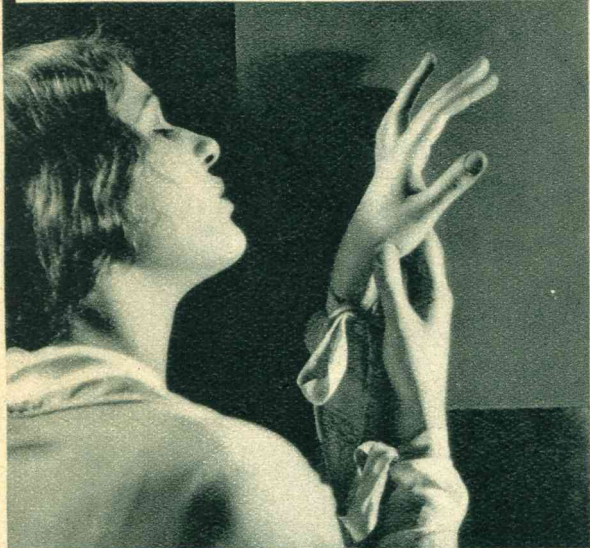
VRAAGT EEN ADRES

van een zieken of eenzamen Nederlander om daarheen geregeld Uw nummer van "De Stad" te kunnen zenden aan: **J. P. C. MEEUWSE, Vlietstr. 2, Amsterdam (Z.)** Strooken (zonder postzegel) worden dan toegezonden.

Wonderlijk!

In één nacht zijn mijn ruwe handen volkomen genezen door

PUROL

Zorgeloosheid.

geeft slechts tijdelijk gemak! Heel spoedig wreekt zij zich, vooral op uw teint. Zelfs als u weinig tijd hebt voor de verzorging van uw huid, is het mogelijk een jeugdig uiterlijk te behouden. Masseer 's morgens en 's avonds twee minuten met het overvloedige schuim van Palmolive zeep en warm water gezicht en hals. Spoel af met warm, daarna met koud water. Bij de bereiding van Palmolive wordt veel olijf- en palmolie gebruikt: de cosmetische middelen van oer-oude beroemdheid!

Volg deze Palmolive methode ook! Bescherm uw huid, bewaak uw uiterlijk — met Palmolive zeep is dit een kleine moeite, die grote resultaten geeft!

PALMOLIVE
20ct

Speciale aanbieding: 3 à 50 ct.

Laat ze maar praten...
U weet het beter...
U hebt het zelf gezien... in

DE STAD AMSTERDAM

Iedere week vol actuele foto's en gezellige lectuur... met het weekblad "De Humorist" erbij om eens flink te lachen. Bovendien gratis tegen ongevallen verzekerd ook nog.

En dan de premieboeken... de prachtige romans van bekende schrijvers, die u als abonné voor maar 17½ cent per stuk verkrijgen kunt...

Een week ontspanning en afleiding
voor 12½ cent
dat geeft u een abonnement op

DE STAD AMSTERDAM

De belangrijkheid van het zout—

Smakelijk Eten

Alles wat gij Uw gasten voorzet om 't eten smakelijker te maken moet van het allerbeste zijn, neem daarom voor zout het droge—fijne—witte—zuivere,

Cerebos Zout

Verkrijgbaar bij alle kruideniers en comestibles zaken in kleine, middel en groote bussen, ook in sierlijke zoutstroopers voor tafelgebruik.

KOOPT GEADVETERTEERDE ARTIKELEN!

in Carré werd gegeven, een operette dus, die voor vele Amsterdammers eveneens al een oude bekende was. Bij de première waren er velen, die de nieuwe kennismaking na zooveel jaren met druk applaus vierden.

Den bekenden en populieren zanger, dien men zoo vaak door radio en gramfoonplaat kan hooren, kan men deze week ook zien. Hij, d.w.z. Richard Tauber, trad op in den Stadsschouwburg. Wij fotografeerden hem bij zijn aankomst aan het Centraal.

De heer P. J. Heimel, Agamemnonstraat 57, vierde zijn 40-jarig dienstjubileum bij de firma Groeneveld, v. d. Poll en Co.

Beppie de Vries is al eenigen tijd in Amsterdam terug, en nu kreeg zij een tegen-speler, dien de hoofdstedelingen ook nog van vroeger kenden: Willy Vos Mendes. Zij speelden de hoofdrollen in de operette De Bajadère, die door De Operettezangers

NIEUWS VAN AMSTERDAM

Verkeersmoeilijkheden op het trottoir. Voetgangers kunnen deze stoep in de Nieuwe Spiegelstraat alleen voorbijgaan door even het trottoir te verlaten, waarbij het dan zaak is eerst achterom te kijken, om niet in onaangename aanraking met auto of fiets te komen.

Het perceel in de Minhassastraat, waar het droevig drama zich heeft afgespeeld, dat twee slachtoffers vroeg; een jonge man schoot er een meisje neer, met wie hij eenigen tijd omgang heeft gehad, en richtte daarna het wapen op zichzelf.

HET WEDERZIEËN

door

Axel Ericson

Ze ontmoetten elkander in Newgatestreet. Plotseling stond hij tegenover haar en met goedgespeelde verrassing stak hij de jonge vrouw de hand toe.

„Mary, welk een toeval... na vier jaren. Hoe gaat het je?”

Over het bleke gelaat van de jonge vrouw vloog een brandend rood en alvorens George Milton een hand te geven, aarzelde zij een oogenblik.

„George...” bracht zij er eindelijk met moeite uit.

„Wel, dat mag nu met recht een prettige verrassing genoemd worden,” hernam de jongeman. „De aangenaamste ontmoeting die ik in langen tijd beleefd heb.”

Hij deed zijn best opgewekt te schijnen, doch haar blik bracht hem plotseling in verwarring. Hij sloeg zijn oogen even neer, maar hij wist bijna onmiddellijk zijn zelfbeheersching te herwinnen. „Welk een toeval, na vier jaren,” herhaalde hij om het drukkend zwijgen te verbreken.

„Ja, wel een toeval,” beaamde zij zwakjes.

Zij zou de ontmoeting niet zoo toevallig hebben genoemd, als zij geweten had, dat George Milton al twee dagen in de buurt van haar woning had rondgezworven in de hoop haar te ontmoeten.

„Als we tijd hadden, zouden we elkaar veel te vertellen hebben,” hernam de jongeman met een glimlach.

„Ja,” stemde de jonge vrouw aarzelend in en vlugger vervolgde ze: „maar dat is het wat me ontbreekt: tijd.”

„O, maar je zult toch wel gelegenheid hebben even een kop koffie met me te drinken, nietwaar?” noodigde hij haar hartelijk uit.

„Neen, neen,” weerde zij haastig af. „k Heb heusch geen tijd en bovendien... weet je, dat ik getrouwd ben?”

„Ja, ik heb het gehoord,” bekende hij, iets moeilijks wegslikkend. „Maar wat doet het er toe, Mary? Daarom zijn we toch geen vreemden voor elkander geworden?”

„Neen,” antwoordde de jonge vrouw zacht, terwijl opnieuw een blos haar gelaat kleurde.

„Welnu dan, kom, even, vijf minuten, ginds bij Marshall,” drong hij nogmaals aan.

Er lag iets in den klank van zijn stem dat de jonge vrouw ontroerde. Zij herinnerde haar aan zijn bekentenis van vijf jaar geleden, een bekentenis die een toekomst vol geluk voor haar ontsloten had. De stem had haar betoovering nog niet verloren en zwakjes stemde ze toe.

„Nu goed dan, vijf minuten, op het wederzien,” bracht ze aarzelend uit, met een poging om te glimlachen.

Terwijl ze zwijgend naast hem voortliep, dacht ze aan zijn laatsten brief, waarin hij alle banden met haar verbroken had. Alsof ze het schrijven voor zich had kwam woord voor woord haar weer voor den geest.

„Omstandigheden waaraan ik niets veranderen kan, dwingen me onmiddellijk onze verloving te verbreken. Ik vertrek naar Australië en mis den moed om persoonlijk afscheid van je te nemen. Houd je ervan verzekerd, dat ik me diep ongelukkig gevoel, maar ik heb niet anders dan je eigen levensgeluk op het oog. Vergeet me zoo spoedig mogelijk en indien een ander je aanbiedt wat ik je niet geven mocht en kon, denk dan aan mij als aan iemand die je onwaardig was. Vaarwel, word gelukkig.”

Dat was het laatste levensteeken geweest van George Milton, met wien zij een jaar lang verloofd was geweest. Dit afscheid, die woordbreuk, had haar langen tijd voor alles en allen onverschillig gemaakt en eerst langzaam was de belangstelling voor het leven in haar teruggekeerd. De reden waarom hij zoo hals over kop Londen had verlaten, was haar altijd onbekend gebleven, hoewel in haar kennissenkring allerlei wilde geruchten de ronde hadden gedaan.

Men zei dat hij grof gespeeld had en daardoor in moeilijkheden was geraakt en dat zijn oom hem slechts had willen bijspringen op voorwaarde, dat hij zich door vestiging in Australië aan de verleiding van het Londensche gezelschapsleven onttrekken zou. Van de juistheid van deze geruchten had Mary nooit bevestiging kunnen krijgen, maar in ieder geval was het een feit dat George plotseling verdwenen was en dat niemand ooit meer iets van hem vernomen had.

De jonge vrouw had hem leeren vergeten, maar nu zij weer als vroeger naast hem voortliep, kwamen alle oude, dierbare zoowel als schrijnende herinneringen weer op haar instormen. Tersluiks nam zij hem van ter zijde even op. Hij zag er welverzorgd uit, was blijkbaar in goeden doen, constateerde zij. Een vermoede, bijna lijdende trek op zijn gelaat deed haar plotseling veronderstellen dat hij niet gelukkig was en die gedachte schonk haar tot haar bevreemding eenige voldoening.

Terwijl Mary haar indrukken en herinneringen trachtte te verwerken en haar best deed zich een koel en onbewogen uiterlijk te geven, vormde de jongeman zich een vrij juist oordeel omtrent haar verschijning. De ouderdom van haar mantelcostuum verried hem dat zij in alles behalve weelderige omstandigheden leefde en haar blik die een kommervolle uitdrukking kreeg als zij aan haar gepeins toegaf, deed hem vermoeden, dat zij vele en groote zorgen had.

Bij Marshall was het druk, maar toch gelukte het George Milton nog een vrij tafeltje te vinden. Hij plaatste zich recht tegenover de jonge vrouw om haar de gelegenheid te benemen, iets van wat er leefde in haar gelaat voor hem te verbergen en bestelde vervolgens koffie en gebak.

De eerste oogenblikken bleven beiden in hun eigen gedachten verdiept, maar plotseling, begrijpend hoe gevaarlijk dit zwijgend leven in het verleden was, verbrak de jonge vrouw de stilte.

„'n Verrassend wederzien... na vier jaren,” begon ze glimlachend. „Hoe... hoe is het je gegaan in dien tijd, George?”

„Goed, goed in alle opzichten,” antwoordde hij gemaakt luchtig.

„Je was al dien tijd in Australië?”

Zij bemerkte een pijnlijk licht in zijn blik.

„Ja, in Australië, al dien tijd,” bevestigde hij met een onzekere stem.

„Geluk gehad, George?”

„Ja, ja,” verzekerde hij haastig en met nadruk. „Natuurlijk, veel geluk gehad.”

„Je zegt het alsof het niet anders had kunnen zijn,” merkte zij op om toch maar iets te zeggen. „Hier, in Londen, in Engeland, wordt het leven dagelijks moeilijker voor velen.”

„Ik weet het, maar daarginds, waar ik vandaan kom, kenden we geen zorgen,” sprak hij rustig. „Het eenige waaronder we leden was heimwee, je begrijpt...”

Hij roerde in gedachten in zijn koffie en keek de jonge vrouw plotseling vast aan.

„Je bent getrouwd, ik heb het vernomen, eergisteren.”

„Eergisteren pas?” vroeg zij, licht verward. Zij bedwong zich en ging op onbewogen toon voort: „Ja, ik ben getrouwd, al twee jaren.”

„'n Baby?” vroeg hij op luchtigen toon.

„Een meisje, bijna een jaar oud,” antwoordde zij, haar blik op den gebakshotel vestigend.

Zij zwegen gedurende eenige oogenblikken, toen bewoog George Milton zich onrustig op zijn stoel.

„Ik hoop... dat je gelukkig bent geworden,

Mary,” bracht hij er haperend uit op zachten toon.

De jonge vrouw schrok op, de zorgelijke trek op haar gelaat sprak een duidelijke taal en het licht in haar oogen verried voor één enkel moment dat zij leed.

„Ja, ja, ik ben zeer gelukkig geworden, zeer gelukkig,” antwoordde zij op vasten toon.

Ze spreekt onwaarheid, ze verbergt iets, maar wat? vroeg George Milton zich af. Het verlangen om te weten wat er van haar leven geworden was, deed hem alle conventie uit het oog verliezen en plotseling hernam hij: „Je verzekering verlost me van iets... iets dat ik jarenlang als een last voelde drukken, Mary.”

De jonge vrouw voelde zich geschokt, doch uiterlijk wist zij zich te beheerschen. Zij haalde de schouders op en wierp den jongeman een spottenden blik toe, die hem pijn deed en hem deed verbleeken. „'n Last... ach, waarom? Onzin, misplaatst,” wierp zij hem tegen.

„Misschien, maar toch... ik voelde het zoo,” bracht hij haperend uit. Opnieuw maakte hij een onrustige beweging en na een oogenblik aarzelen hernam hij: „Ja, het doet me veel genoegen, veel genoegen, Mary. Je man... ken ik hem?”

„Neen, ik geloof het niet. Hij kwam van Harwich nadat jij... vertrokken was,” antwoordde de jonge vrouw.

„Uit Harwich,” herhaalde hij peinzend. „Ambtenaar?”

Voor zijn onderzoekenden blik sloeg de jonge vrouw verward haar oogen neer.

„Neen, hij is handelsbediende... 't is nu evenwel een slechte tijd en sinds twee maanden...”

Plotseling beet zij zich op de lippen en greep haastig naar haar koffie.

Werkloos, armoede, dat is het, zij is ongelukkig, flitste het door den jongeman. Hij wierp nogmaals een blik op haar kleding, op haar bleek en verward gelaat en vervolgens op haar handen. Werkhanden, een beetje verruwd en met korte, hier en daar uitgescheurde nagels.

Zij is ongelukkig, herhaalde George Milton bij zichzelf. Armoede, dat is het. Misschien... misschien lijdt ze honger...

Er kwam zoo'n duidelijke uitdrukking van pijn in zijn blik dat de jonge vrouw ervan ontstelde en haastig een wending aan het gesprek gaf.

„Kon je wennen daarginds, George?”

„Wennen, daar in...” schrok hij op. „Ach ja, 't moest wel, hè? Er was immers toch niets aan te doen?”

Hij keek haar aan en herhaalde: „Neen, er was toch niets aan te doen, Mary. Ze gingen voorbij, die vier jaren, zooals alle andere jaren, ups en downs, vandaag zonder hoop, morgen nieuw vrouwen. Maar overigens: neen, er was niets aan te doen.”

Terwijl de jonge vrouw haar koffie opdrank, verviel George Milton in onrustig gepeins, blijkbaar worstelend met zichzelf. Plotseling stak hij zijn hand in zijn jaszak en strekte haar vervolgens over het tafeltje uit, eerst trommelend met zijn vingers, dan spelend, als in verstrooiing, met de tasch van de jonge vrouw. Zij schonk er geen aandacht aan en plotseling, als tot zichzelf gekomen, trok George Milton zijn hand weer terug.

„Ga je spoedig weer terug?” verbrak de jonge vrouw het zwijgen.

„Ik... ik weet het niet,” antwoordde hij schouderophalend. „Misschien... och, ik weet het niet, Mary. 't Is hier alles weer zoo vreemd, zoo... zoo... ach, 't is een hopeloos ondernemen, weet je, Mary...”

Zij verwonderde zich over het moedeloos licht in zijn oogen en over den matten klank in zijn stem. Zou zijn uiterlijk haar bedrogen hebben, zou hij daarginds geen fortuin gemaakt hebben, misschien wel, als vroeger hier, mistukt zijn? vroeg de jonge vrouw zich af. Zijn stem leidde haar gedachten van de vragen af.

„Ik... ik wilde je nog zeggen, Mary, dat het me... gespeten heeft, dat ik in die vier jaren heel veel verdriet...” begon hij aarzelend en met heesche stem.

„Laten we daar niet over spreken,” sneed zij hem haastig af. „'t Is alles voorbij, ieder van ons is zijn eigen weg gegaan. Ik... wel, ik heb het je gezegd, ik ben gelukkig geworden, mijn man... en ik, we houden van elkaar en onze baby... ja, we zijn heel gelukkig,” verzekerde zij nogmaals en ernstig liet zij erop volgen: „Ik hoop dat ook jij niet te klagen hebt, al is het soms moeilijk, het leven...”

„Nee, ik heb niet te klagen,” antwoordde hij schor.

De jonge vrouw maakte een beweging om op te staan.

„Ik moet gaan, thuis...”

„Ja, we zullen gaan,” schrok hij op.

Met een afwezigen blik klopte hij om den kellner en rekende af. Vervolgens stond hij op en geleidde de jonge vrouw naar buiten. Daar bleven ze een oogenblik staan, beiden bestormd door een wereld van gedachten, aangedaan door gevoelens, die zij reeds lang gestorven waanden.

„Ik heb je weergezien, je nog éénmaal ontmoet, voor ik heenga, ik ben tevreden, Mary,” bracht hij moeilijk uit.

„Het deed me genoegen, veel genoegen,” verzekerde de jonge vrouw met een stem waarin hij overtuiging miste. „Ik moet nu gaan, George, vaarwel, het ga je goed.”

Zij strekte de hand uit, die hij met warmen druk omvatte.

„Dank je, Mary, word gelukkig, misschien tot ziens en anders...”

Hij keek haar hulpeloos aan en plotseling maakte zij een eind aan het pijnlijk weerzien.

„Vaarwel,” herhaalde zij.

„Vaarwel, vaarwel,” stamelde hij, nogmaals haar hand drukkend.

De jonge vrouw wendde zich haastig af en met een paar passen was zij in de menigte verdwenen, nageoogd door den man, uit wiens verstart gelaat alle leven plotseling scheen geweken. Terwijl de jonge vrouw zich voortrepte, dacht zij aan haar mislukt leven. De comédie was goed gespeeld, ze had alles voor George Milton verborgen weten te houden. Alles: de werkloosheid en het slechte levensgedrag van haar man, haar armoede, haar zwoegen om 'n schamel stuk brood te verdienen, haar... ja, alles, alles, had ze verborgen weten te houden...

Moe kwam ze thuis, waar haar man nog altijd niet uit zijn roes ontwaakt was. Met een ingehouden snik zette zij zich op een stoel en zocht in haar taschje naar een zakdoek. Haar vingers bevoelden een papier en verbaasd haalde zij het te voorschijn. Onmiddellijk sprong ze met een zachten kreet overeind: in haar hand hield zij een biljet van tien pond.

Verdwaasd stond zij te staren, maar plotseling drong de waarheid tot haar door. Tien pond... van hem. Hij had alles begrepen, alles, haar armoede, haar zwoegen, haar honger en haar leed. Hij had alles begrepen, alles, alles...

Met een schorren kreet frommelde zij het bankbiljet ineen en maakte een beweging om het in de kachel te werpen. Maar plotseling viel haar blik op het kleine ledikantje, waarin, onder 'n paar schamele dunne dekentjes, haar baby rustte, het eenige wezen dat haar nog aan het leven bond. Vandaar dwaalde haar blik door de kamer, waarin alle luxe, alle comfort ontbrak.

„Tien pond... van hem, het beteekent uitkomst, voedsel en kleeren...” bracht ze toonloos uit.

Wankelend ging zij zitten en terwijl een brandend schaamrood haar bleek en lijdend gelaat kleurde, legde zij het hoofd in de armen en barstte in snikken uit...

* * *

George Milton liep op den landweg naar Windsor. Hij dacht aan zijn mislukt leven, aan het verleden dat hem schande had gebracht en aan de toekomst die vol verholen dreiging voor hem lag. Met een gevoel van blijde voldoening dacht hij aan de tien pond, waarmee hij eenig licht in het donker bestaan had gebracht van de jonge vrouw, die hij liefhad.

Vier jaar lang had hij naar dit weerzien verlangd, dag en nacht ernaar verlangd en eindelijk, eindelijk, was zijn laatste verlangen vervuld. Hij had haar weergezien, nog eenmaal... nu kon hij verder gaan. Waarheen, waarheen?...

George Milton haalde onverschillig de schouders op en tastte in zijn zak. Met een glimlach bekeek hij zijn laatste bezit: twee shilling. Vervolgens haalde hij een papier te voorschijn en verscheurde het tot kleine snippers. Het was een bewijs van ontslag uit de gevangenis, waarin George Milton, terzake van het vervalschen van een chèque, de laatste vier jaren van zijn leven had doorgebracht...

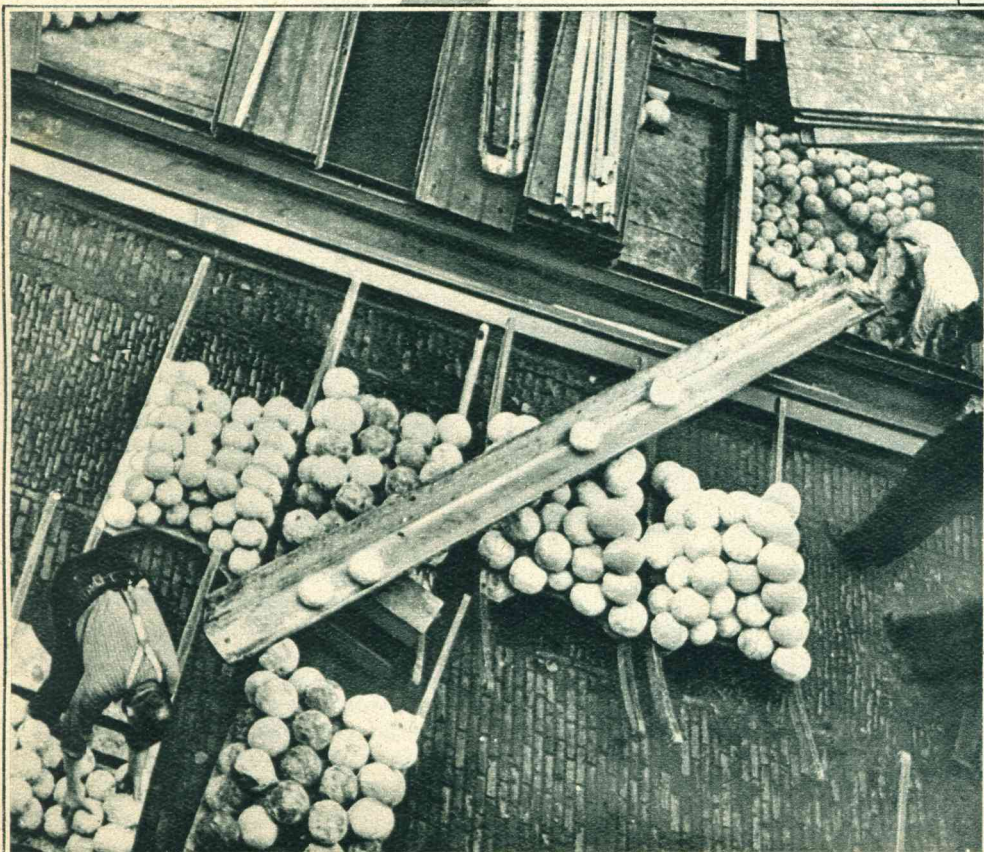

De moeilijke gang.

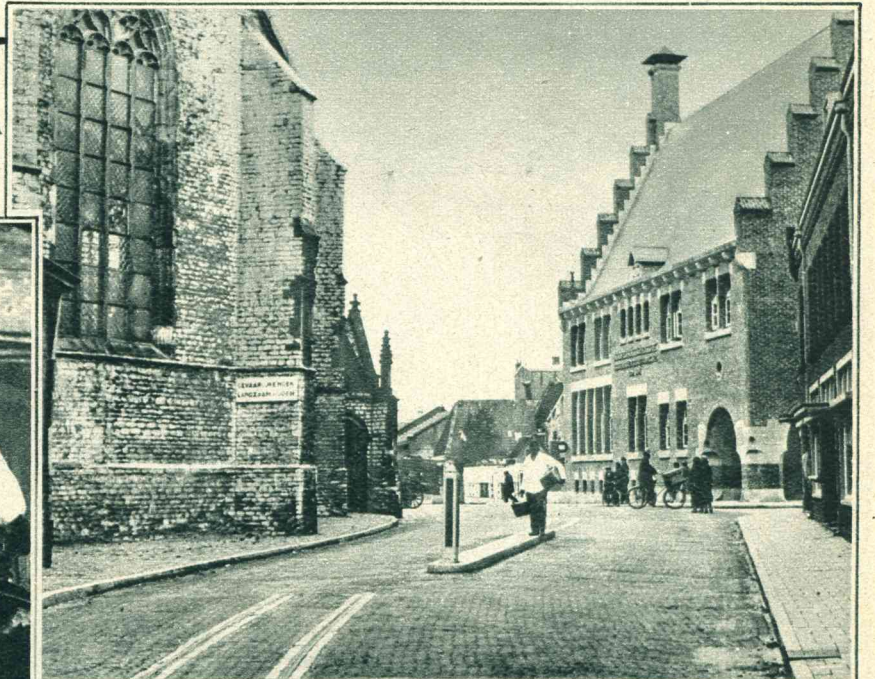

Aan het Donkere Spaarne te Haarlem.

Na afloop van de Alkmaarsche kaasmarkt worden de kazen in het schip gerold.

Goed harmonieerende nieuwbouw bij de oude kerk te Alkmaar.

**UIT
PROVINCIE-
STEDEN**

MOEDERS, houdt die voeten gezond

Kindervoeten hebben niet alleen steun nodig, doch moeten ook in den juisten stand gehouden worden en gelegenheid krijgen tot gezonde ontwikkeling.

Er bestaan schoenen - niet te verwarren met z.g. steunschoentjes - die hierin voorzien: Preventor-schoenen! De schoenen met een korte hielpartij - waardoor het voetje in den juisten stand wordt gehouden. Een ruime voorpartij - waarbij de voorvoet gelegenheid krijgt zich vrij te bewegen en gezond te ontwikkelen. Een orthopaedisch juiste werving, waardoor de kindervoet den juisten steun krijgt, overal waar dit nodig is. Preventor-schoenen! Sterk, prachtig van model en het behoud van de voetjes. Vraagt onze brochure: „Wat alle ouders moeten weten van Preventor”.

Vraagt bij aankoop van „Preventor”-schoenen om onzen „Surprise-Bon” en St. Nicolaas zorgt op 5 Dec. voor een de-gelijke kinderverrassing.

Preventor

DE JUISTE SCHOEN VOOR GROEIENDE VOETEN

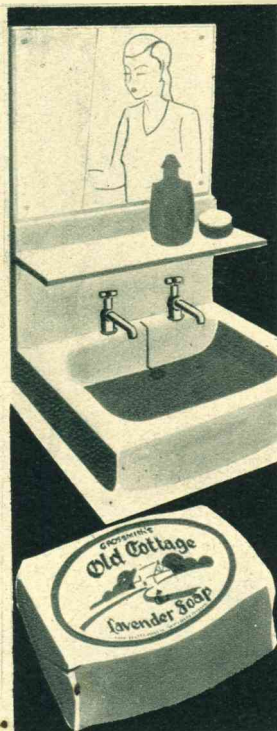
N.V. „WOTANA” SCHOENFABRIEK, NIJMEGEN

Preventor schoenen zijn verkrijgbaar bij:

N.V. Oudkerks Schoenhandel, Kinkerstraat 307-309
Firma v. Dekkens, Schoenhandel,
Commelinstraat 72 en Tsaar Peterstr. 9
Firma A. Vos, Haarlemmerdijk 182
Firma J. Bos, Landbouwstraat 55
Firma A. Piller, Javastraat 17

Firma A. H. Os, Witte de Withstraat 68
Firma A. Wiegel, Middenweg
Firma P. v. d. Hulst, Jacob van Lennepstraat 30
Firma J. G. Peeters, Maasstraat 69
Firma A. de Lange, Utrechtschestraat 127

Aambeien
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amsol**
Suppositoria der Fa. Goedecke & Co.
In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men af.
Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland:
OSKAR KOCH,
Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

De gevierde vrouw heeft altijd iets apart!

Speciaal in de keuze harer toiletzeep vermijdt zij een merk, dat door zijn algemeenheid of scherp parfum, personen van distinctie hindert. Zij imponeert door den decenten geur van de lavendel; het lichaam frisch en lenig en de huid gezond en soepel houdt. Het is een oud merk, dat de heden-daagsche moderne vrouw, die haar charme gaarne wil verhoo-gen, onschatbare diensten bewijst.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDDSTRAAT 9, AMSTERDAM-C

GROSSMITH'S

Old Cottage
Lavender Zeep

ADVERTEERT IN DIT BLAD

NATUURLIJK KOST „EVERLASTING” IETS MEER

Omdat „Everlasting” de soepelste, de zachtste, de beste breikatoen is, die ergens ter wereld verkocht wordt. En omdat „Everlasting” in niet minder dan 41 kleuren verkrijgbaar is. En omdat iedere knot „Everlasting” 100 gram weegt. En ten laatste: omdat „Everlasting” de eenige breikatoen is, die gegarandeerd lichtecht, kleurecht, waschecht, krimpvrij is. Een garantie, die zich niet enkel tot de kosten van de gekochte knotten uitstrekt, doch ook tot den tijd en de moeite die U aan het maken van een werkstuk uit „Everlasting” besteed hebt. Vraagt daarom uitsluitend „Everlasting.”

EVERLASTING

• 't kan er tegen

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclamefabrieek der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek. Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaiër uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de origineele kleuren.

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in méérkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

VERGEET DE VOGELS NIET